

Jacqueline Wilsonová

**ŽIVOT
není
KABARET**

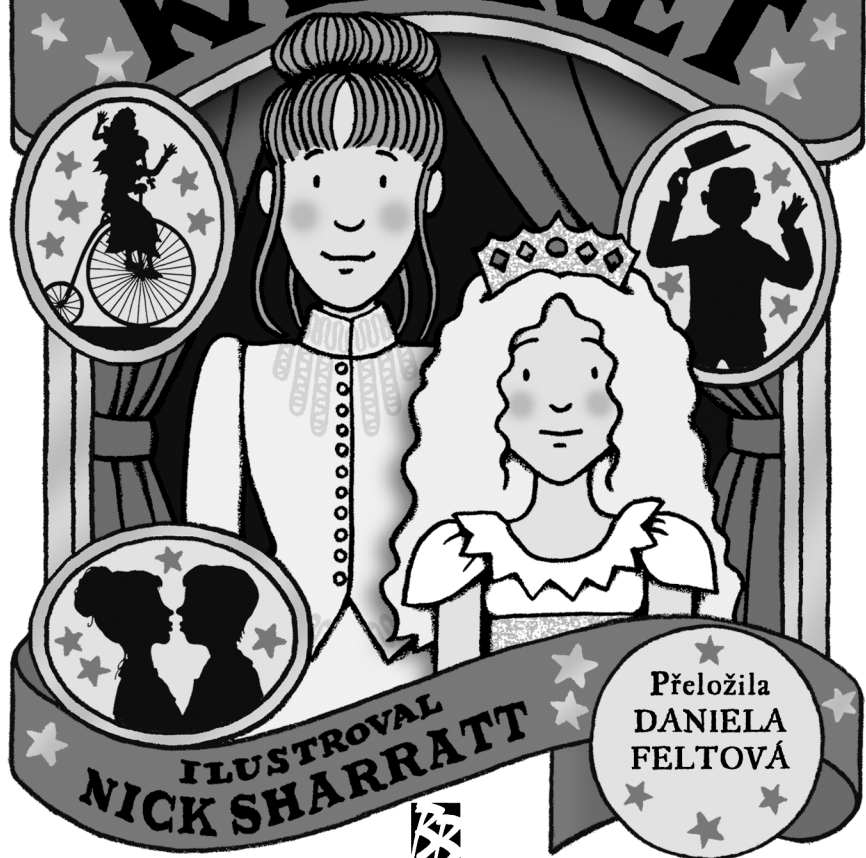
ILUSTROVAL
NICK SHARRATT

HETTY
a ELVÍRA
NA SPOLEČNÉ
CESTĚ

ŽIVOT
není
KABARET

Jacqueline Wilsonová

**ŽIVOT
není
KABARET**

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2015 by Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 2015 by Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Little Stars*

(Published by Doubleday, Great Britain, 2015)

přeložila © 2016 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ivana Podskalská

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN e-PDF 978-80-7507-832-2

*Rhian Harrisové, s mnoha díky.
Hetty Featherová by bez tebe neexistovala.*

1

S TRHNUTÍM JSEM SE PROBUDILA. Bolela mě nejen hlava, ale celé tělo. Na chvíli jsem vůbec nevěděla, kde jsem. Vlastně jsem byla tak zmatená, že jsem dokonce ani nevěděla, *kdo* jsem. Hetty Featherová? Sapphire Batterseaová? Esmeralda Starová? Měla jsem teď tři jména.

Byla jsem Hetty, zachumlaná pod peřinkou ve své měkké postýlce v chalupě, nebo chovanka nalezince, třesoucí se zimou na úzké železné posteli ve společné ložnici? Byla jsem Sapphire, převalující se na skládací posteli pro služky v podkroví, nebo ještě jako socha v kostýmu mořské panny v ubytovně? Byla jsem Esmeralda Starová v noční košili, ale pořád páchnoucí po rybách, nebo jsem ležela úplně vyčerpaná na své palandě v maringotce a zdálky slyšela troubení Eliáše?

Zaslechla jsem křik, dupání a škrábání. To musím být v Tanglefieldově cirkusu. Můj Bože, má snad Elvíra malér? Musím ji chránit. Co když ji ten ničema Beppo krutě zbil, protože při svém vystoupení zaškobrtla?

„Elvíro?“

„Jsem tady, Hetty,“ zamumlala. Přitiskla se ke mně, až mě její dlouhé blondaté vlasy zašimraly na obličej.

„Nic se ti nestalo, Elvírko!“ zaradovala jsem se a objala ji.

„To víš, že se mi nic nestalo. Vždyť jsme utekly,“ řekla ospale.

Utekly jsme – no ano, samozřejmě. Ukradla jsem klaunům jejich velociped, Elvíra mi vylezla na ramena a já jsem šlapala a šlapala, až jsme ujely Beppovi i panu Tanglefieldovi. Pocítila jsem pulzující bolest v uchu. Pan Tanglefield mě do něj švihl bičem, až mi začalo krvácet. Ale utekly jsme! Od cirkusu už nás dělila spousta mil. Zastavily jsme se až v tomhle městečku a teď jsme se choulily ve vchodu jednoho obchodu poblíž náměstí s tržištěm.

Jemně jsem odsunula Elvíru na stranu, posadila jsem se, protáhla se a zívla. S úzkostí jsem se rozhlédla, jestli nám někdo neukradl velociped, ale stál tam opřený o zeď, hned vedle nás. Ačkoli bylo ještě hodně brzo, náměstí už bylo plné dvoukoláků a statných mužů vykládajících na pulty stánků ovoce a zeleninu. Chvíli jsem fascinovaně sledovala, jak jejich mohutné šunkově růžové ruce naaranžovaly řadu jablek, kolo z kvěťáků a chomáč salátů na falešnou zelenou trávu rozloženou pod nimi, aby stánek připomínal nejkrásnější zahradu v květu.

Jeden muž vzhlédl a všiml si, že ho pozorují. Zamračil se a rozhodně se vydal směrem k nám.

Chytila jsem Elvíru za ruku a zatřásla s ní. „Asi bysme měly vyrazit,“ zamumlala jsem naléhavě, protože jsem důvěřovala jen velmi málo mužům.

Když jsme se však vyškrábaly na nohy a já jsem začala připravovat velociped, zavolal na nás: „Neutíkejte, děvčátka! Mě se nemusíte bát. Nechci vám ublížit. Vždyť jsem sám vychoval tři dcerky – a k tomu ještě syna, ale o tom je škoda slov. Vypadáte promrzlý a unavený. Já vám koupím něco na zahřátí.“

Zdálo se, že si o nás dělá upřímné starosti. Nejspíš si myslel, že je mi tolik, co Elvíře. Bylo to moje prokletí, tahle drobná postava, ale občas to mělo i své výhody.

„To by od vás bylo moc milý, pane,“ řekla jsem.

„A jak se jmenujete, děvčátka?“

„Já jsem Hetty a tohle je moje sestra Ellen-Jane.“ Představila jsem nás našimi skutečnými jmény. Esmeralda a Elvíra by tomuhle obyčejnému trhovci znělo příliš pompézně, a navíc by

bylo neprozíravé prozrazovat naše profesionální jména. Pan Tanglefield po mně bude určitě pátrat a Beppo se bude ze všech sil snažit dopadnout Elvíru. Byla hvězdou vystoupení jeho Stříbrných akrobatů a diváci ji přímo zbožňovali. Zaplatil sice za ni jejímu otci pět zlatých a stal se jejím majitelem, ale Elvíra už mu dávno vydělala mnohem víc.

Pohlédla jsem na ni, jestli jí nevadí, že jsem použila její staré jméno. Naopak, přímo zářila. Obličejík měla bledý a uszlžený, vlasy rozčuchané a oblečení pomačkané, a přesto pořád vypadala jako andílek.

„Sestro!“ zamumlala a chytila se mě za ruku. Bylo vidět, jak jí těší, že se stala mou „sestrou“.

Stiskla jsem ji.

„Bůh ti žehnej, andíčku,“ rozplýval se muž. „Já jsem Sam Perkins a tamhleto je můj stánek. Perkins, to nejlepší z úrody. Prvotřídní zelenina.“ A malinko se uklonil.

„Dobrý ráno, pane Perkinsi,“ pozdravila jsem a udělala pukrle. Zatahala jsem Elvíru za ruku, aby to udělala po mně. „Těší nás.“

„Jste roztomilý žabky. A jaký máte slušný vychování! Ale podívej, ta malá se třese zimou. Pojďte si dát čaj na zahřátí.“

Na tržišti byl i malý bufet, kde otvírali kvůli trhovcům už za rozbřesku. Vydaly jsme se za panem Perkinsem. Elvíře jsem strčila do ruky náš malý kufr a sama jsem popadla velociped. Neměla jsem nejmenší chuť nechat ho opřený o zeď bufetu.

„Neboj, tady bude v bezpečí,“ uklidňoval mě pan Perkins. „Hej ty, mladej Alfréde!“ zavolal na kluka postávajícího u nejbližšího stánku. „Dáš pozor na tuhleten vynález, vid’? Pokud se k němu někdo jen přiblíží, hned zahvízdej.“

Alfréd kývl hlavou a mávl nám. Bylo vidět, že pan Perkins je na trhu váženým mužem. Zavedl nás do bufetu, kde bylo příjemně teplo. Ve vzduchu se vznášela pára a silná vůně slaniny a klobásy – tak silná, že se nám z ní zamotala hlava. Útroby se mi svíraly hlady. Cítila jsem však i jinou potřebu. Pošeptala jsem to paní za pultem a ta mě a Elvíru odvedla na svůj záchod vzadu za bufetem. Potom jsme se rychle opláchly v lavoru a já jsem se pokusila rozčesat prsty Elvířiny zacuchané vlasy.

„Tak!“ usmál se na nás pan Perkins, když jsme se vrátili. „Bessie, tři hrnky čaje a tři pořádný snídaně, buď tak hodná.“

„Jistě, Same. To jsou tvoje vnučky? Vítejte, drahouškové! Přijely jste se podívat na dědečka, jak mu jde práce od ruky?“ zeptala se Bessie. Byla samý úsměv, kulatý růžový obličej jí lemovaly mokré kudrnaté vlasy a bílá zástěra jí obtahovala kypré tvary.

Pan Perkins nás odvedl ke stolu, který byl stranou ode všech ostatních. „Ty nejsou moje, Bessie. Jsou to dvě novy kamarádky,“ vysvětlil vesele.

„A odkudpak jsou?“ zajímala se Bessie.

„Ále, to je dlouhá historie,“ mávl rukou pan Perkins a posadil se vedle nás. Pak nám řekl tlumeným hlasem: „Napadlo mě, že si možná podrobnosti budete chtít nechat pro sebe, a ne je tady vytrubovat na celý náměstí.“

„To je od vás moc hezký, pane Perkinsi,“ usmála jsem se vděčně.

„To ale neznamená, že mě samotnýho to *nezajímá*,“ dodal. „A není to jen ze zvědavosti. Přemejšším, jak bych vám mohl pomoci. Vy jste odněkud utekly, vidíte?“

„Ano, pane,“ přiznala jsem, protože nemělo cenu popírat to, co bylo zjevné.

„Dobře, tak si nejdřív snězte snídani a pak mi povíte celej svůj příběh,“ rozhodl pan Perkins.

Sehnula jsem se, otevřela náš kufr a nahmatala peněženku. „Já za tu snídani můžu zaplatit, pane Perkinsi. Nejsme úplně na mizině.“

Hlučně se rozesmál. „Ale jdi ty, drahoušku. Na to jsem ani nepomyslel. Vidím, že z vás dvou se vyklubaly úplně mladý dámy. Takovýhle krásný a módní šaty jistě stály nemálo peněz.“

Usmála jsem se, protože jsem oboje ušila já. Pořád jsem držela peněženku v ruce, ale pan Perkins zavrtěl hlavou.

„Strč si ji zpátky do kufru. Ta snídaně je na účet podniku. Bessie je moje dobrá kamarádka. Je to velice dobrosrdečná žena a k tomu výborná kuchařka. Pořádnej talíř z Bessiiny kuchyně určitě obarví vaše bledý tvářičky narůžovo.“

Jídlo bylo opravdu vynikající. Beppo trápil Elvíru hlady, aby

byla co nejhubenější kvůli akrobatickým kouskům, a já jsem zase během těch posledních měsíců v cirkusu byla tak unavená a vyčerpaná, že jsem ani nebyla schopná pořádně se najíst. Teď jsme však byly se slaninou, klobásou, vejcem, rajčetem a topinkou brzo hotové a ještě nám zbylo místo na několik toastů s máslem a marmeládou.

„Páni!“ řekla Elvíra blaženě a pohladila si břicho. „Bessiina snídaně je nejlepší jídlo na světě!“

„Slyšelas to, Bess? Ta malá žába si myslí, že můžeš konkurovat paní Beetonové,“ zasmál se pan Perkins.

„Je lepší než paní Beetonová,“ řekla jsem. Když jsem kdysi pracovala jako služka, několik jejích receptů jsem s paní Keatovou vyzkoušela. Byla s nimi spousta práce a výsledek za moc nestál. Nebo to možná bylo jen nedostatkem mého kulinářského umění. Litovala jsem, že jsem neměla možnost strávit víc času s maminkou, abych se od ní něco přiučila. Zatoužila jsem po ní tak silně, až mi bylo, jako by mě rozbolel zub, a sklonila jsem hlavu.

„Copak je, děvenko? Dej si čaj a pověz strejdovi Samovi, co tě trápí.“ Pan Perkins mě pohladil po ruce.

Litovala jsem, že to není doopravdy můj strýc. Na okamžik jsem začala fantazírovat o tom, že bychom se mu tak zalíbily, až by se k nám choval jako ke skutečným příbuzným. Už bychom si nemusely vydělávat samy. Já bych zase mohla být malá holka, o kterou je dobře postaráno, a chodit do školy. Z Elvíry by se stal miláček celé rodiny. Pan Perkins by jí ukázal, že muži mohou být i hodní, ne jen krutí. Vzpomněla jsem si na jejího otce a na to, jak ji prodal za pár zlatáků, a na Beppu, který ji krutě zbil, jakmile udělala malou chybičku. Z očí mi vyhrkly slzy.

„Ale no tak, neplakej, nebo se sám rozbrečím jako malej kluk, to tě varuju.“ Pan Perkins mi vtiskl do dlaně zmačkaný kapesník.

Popotáhla jsem a rozhodně jsem si s ním otřela oči. Řekla jsem si, že pláču z toho, jak jsem unavená. Věděla jsem, že se na mě Elvíra dívá s úzkostí.

Mdle jsem se na ni usmála a podařilo se mi ovládnout se.

„Promiňte. Chovám se hloupě,“ omluvila jsem se a přemýšlela, jestli se můžu odvážit prozradit panu Perkinsovi celou pravdu.

„Řekneš mi teda, co tady děláte? Před kým utíkáte? Teď už se nemusíte bát. Pokud je to opravdu zlý a vy se bojíte, že vás někdo chytí, vezmu vás k seržantu Browningovi na policejní stanici. Je to náhodou můj dobrej kamarád. Postará se o vás a zajistí vám bezpečí.“

To mě přivedlo zpátky k rozumu. Seržant Browning byl sice přítelem pana Perkinse, ale pořád to byl policista. Kdyby se dozvěděl, kdo opravdu jsem, mohl by mě dát zpátky do nalezince, aby mě tam umravnil a poslali zase sloužit. A co Elvíra? Beppo měl oficiální dokument, na kterém stálo, že mu teď patří. Nemohla jsem riskovat, že by ji odvedli zpátky k němu.

Bylo tedy lepší zalhat – a nouze mě naučila dělat to velmi dobře.

„Není to nic takovýho, pane Perkinsi, to se nebojte. Jsme s Ellen-Jane smutný kvůli naší ubohý mamince. Zemřela na tuberkulózu a hodně trpěla.“ Znovu jsem se rozplakala. Když jsem viděla, jak to pana Perkinse znepokojilo, měla jsem výčitky svědomí, ale koneckonců, obě jsme přece přišly o své drahé matky a doteď jsme je bolestně postrádaly.

„A co váš otec, drahoušku? Copak on se nepostará o svoje dvě holčičky?“

„Náš otec je námořník a je pořád pryč,“ odpověděla jsem pohotově.

„A kdo se teda o vás stará?“ zeptal se.

„To je právě ten problém. Dali nás do domova pro dívky bez prostředků, ale bylo to tam hrozný. Byla tam jedna zlá vrchní sestra, která s náma zacházela krutě, a musely jsme nosit ohavný hnědý uniformy s bílejma čepcema a zástěrama, a pokud jsme si je umazaly, byly jsme bity. Nesměly jsme mít žádný panenky ani knížky a hrozili nám, že nás ostříhají,“ vypočítávala jsem všechna omezení, na která jsem si ještě moc dobře pamatovala z nalezince.

„Ostříhat vám ty krásný vlasy!“ zhrozil se pan Perkins při pohledu na Elvířiny zlaté lokny.

„A moje sestra udělala pár dětskejch chyb a oni jí hrozili bitím, tak jsme se rozhodly, že utečeme, vid', Ellen-Jane?“

Elvíra přikývla, přestože ji mé vyprávění zmátlo.

„Vůbec se vám nedivím,“ souhlasil pan Perkins. „Ale kam vlastně utíkáte? Máte nějaký plány? Nemůžeme takový malý děvčátka nechat bloumat po ulicích a spát pod širým nebem. Hrozej tu všelijaký nebezpečí, zvlášť takovejším hezkejším holčičkám, jako jste vy.“

Věděla jsem moc dobře, že já s těmi svými vlasy barvy mrkve a vyzáblým obličejem hezká nejsem, ale Elvířina krása byla nepopíratelná. Říkala jsem si, že by ho znepokojilo, kdybych mu řekla o našem plánu uchytit se u kabaretu Cavalcade. Byla jsem ve světě už dost dlouho na to, abych věděla, že muži sice do kabaretu chodí rádi, ale nepovažují ho za vhodné místo pro ženy, a už vůbec ne pro slušné dívky.

„Chceme jít do kabaretu Cavalcade,“ vyhrkla Elvíra, než jsem ji stihla zastavit.

Pan Perkins se zhroutil. „Cože? Do toho doupěte neřesti? Co vás to *napadlo*?“ vyjel na mě. Najednou byl rozzlobený.

Elvíra si dala ruku přes pusy. Vždycky ji vystrašilo, když se muži rozcílili. Beppo si na ní vyléval vztek až příliš často.

„Pane Perkinsi, prosím vás, nezlobte se. Elvíra je ještě malá a neví, co říká. Viděla jeden plakát a ptala se, co to je, a když jsem jí řekla, že tam ženy zpívají a muži vyprávějí legrační historky, chtěla se tam jít podívat. Mě by ale samozřejmě *ani ve snu* nenapadlo ji brát na takový místo.“

Elvíra na mě zůstala udiveně koukat.

„Ale plán máme, pane Perkinsi, to se nemusíte bát,“ pokračovala jsem rychle. „Jedeme za strejdou a za tetou. Už jsme jim psaly. Všechno je dojednaný. Včera jsme celou tu vzdálenost neujely, ale pokud dneska vyjedeme co nejdřív, do oběda bysme tam na velocipedu mohly být.“

„Tak to mi spadl kámen ze srdce. Jsi moc šikovná, že dokážeš jet na takovýmhle podivným vehiklu. A co dělá ta malá? Běží za tebou?“ zajímal se pan Perkins.

„Já balancuju na Hetty,“ řekla Elvíra pyšně.

„To ti tak věřím! Takovej malej capart! To je přece hrozně nebezpečný!“

Elvíra se na pana Perkinse podívala, jako by neměl všech pět

pohromadě. V porovnání se skokem z odrazového můstku a přistáním na vrcholu lidského sloupu tvořeného třemi chlapci, což byl kousek, který ji proslavil, byla jízda na velocipedu úplnou hračkou.

„Ellen-Jane umí výborně balancovat, to mi věřte,“ ujistila jsem ho. Elvíra nadšeně přitakala.

„Vy jste vážně zvláštní záby,“ řekl pan Perkins. „Stejně mám pořád strach vás jen tak pustit do světa. Doprovodil bych vás sám, ale nemůžu tu nechat svůj stánek celý den prázdný. Možná poprosím seržanta Browninga, aby vás jeden z jeho četníků doprovodil.“

„Ale to vůbec není potřeba,“ řekla jsem rychle. „Strejda nám určitě půjde naproti a sejdem se v půlce cesty. Nic se nám nestane, pane Perkinsi. Teď, když jsme tak královsky posnídaly, můžeme klidně vyrazit. Nikdy nezapomeneme na vaši laskavost.“

Rozloučily jsme se, poděkovaly Bessie za báječné jídlo a vyšly ven, kde na nás čekal náš velociped. Jak mě pan Perkins a s ním půlka náměstí sledovali, nemohla jsem na tu ztracenou věc pořádně nasednout. Sukně se mi zachytila do kola, a když jsem pak popadla kufr, převážila jsem se a málem jsem přistála na hlavě. Kluci postávající kolem stánků řvali smíchy, ale pan Perkins se tvářil ustaraně.

„Propáníčka, Hetty, myslím, že jsi ještě moc malá na řízení takového železného monstra. Kolik ti je? Deset? Dvanáct?“ vyptával se.

Chtělo se mi pohodit hlavou a sebevědomě mu říct, že je mi patnáct a že už se celý rok živím sama, ale nechtěla jsem mu brát iluze, když na nás byl tak hodný. A navzdory mému vzteku a studu mě to taky potěšilo. Můj dětský vzhled mi pomáhal i v Tanglefieldově cirkusu, kde jsem byla principiálkou. Lidem se líbil můj silný a výrazný hlas, dojem povýšené autority, jímž jsem působila, i mé extravagantní uvádění jednotlivých čísel. Měli dojem, že tohle všechno zvládá dítě.

I na ředitele kabaretu budu muset působit jako dítě. Byla to totiž moje devíza. I Elvíra vypadala mladší, než ve skutečnosti

byla. Můžeme klidně předstírat, že je jí teprve pět nebo šest. Lidé milují účinkující děti. Stačí se chvíli producírovat na pódiu a chovat se roztomile, a všichni nám určitě budou tleskat.

Tahle myšlenka mě tak vzpružila, že se mi na třetí pokus podařilo vylézt na sedlo a Elvíra se mohla vyškrábat na mě.

„Sedni si za mě na sedlo,“ pošeptala jsem jí, protože jsem se bála, aby si mi nestoupla na ramena. Tady by to vypadalo moc okázale. Už tak jsme přitahovaly až příliš mnoho pozornosti.

Pustila jsem jednou rukou říditka, zamávala panu Perkinsovi a opřela se do pedálů.

„Sbohem, Hetty! Sbohem, Ellen-Jane! Šťastnou cestu!“ volal za námi pan Perkins a mával bílým kapesníkem.

„Sbohem!“ zavolaly jsme unisono. Bylo nám smutno, že ho musíme opustit.

Elvíra byla zmatená mým lhaním. „My opravdu jedeme za nějakým strejdou, Hetty?“ zeptala se. „Ani jsem nevěděla, že nějakýho máme.“

„Ale ne, Elvíro,“ odpověděla jsem netrpělivě. Najednou jsem začala přemýšlet, jestli opravdu nemám nějakého strýce. Maminka sice nikdy o žádném bratrovi nemluvila, ale ona vlastně *vůbec* nemluvila o své rodině. Jednou jsem se setkala s jejím otcem, když jsem na severu hledala *svého* otce, ale tenhle můj dědeček byl tak šílený a zlý stařec, že jsem si umínila, že už ho v životě nechci vidět a že už mě ani nezajímá, jestli mám ještě nějaké jiné příbuzné.

Setkání s mým hezkým rudovlasým otcem, který byl rybářem, bylo krásné, zato horší to bylo s jeho novou ženou. Nicméně ani otec se nikdy nezmínil o tom, že by měl nějaké sourozence. I já jsem byla jedináček, pokud jsem nepočítala své dva nevlastní sourozence.

Jestli se někdy vdám, budu chtít mít celou koptu dětí, už jen proto, aby se nikdy necítily samy. Věděla jsem, že by se mým snoubencem mohl stát můj milovaný Jem a že bych si ho někdy v budoucnu mohla vzít. Byl by z něj opravdu milující manžel. A přesto jsem utekla k cirkusu, protože jsem hluboko uvnitř věděla, že ho nemiluji tak, jak bych měla. Moje srdce bylo příliš nepokojné na to, abych dokázala až do konce života zůstat v té

malé chaloupce. Toužila jsem zažít vzrušení, slávu, dobrodružství...

Myslela jsem, že tohle všechno najdu v cirkusu. Zpočátku to tak možná i bylo. Pak mi ale došlo, že je to krutý a lacině okázalý svět a že neustálé stavění a skládání šapitó a cestování na další štace je nesmírně únavné a deprimující. A byla to taky obrovská dřina, když jsem musela vystupovat dvakrát, někdy i třikrát za den a pak jít spát utahaná do morku kostí. Bylo to pro mě těžké, ale ještě pětkrát těžší to bylo pro chudinku malou Elvíru, která musela nepřírozeně napínat své nohy a ruce, aby byly ohebné, trénovat několikrát za den své číslo a pak vystupovat v manéži v době, kdy ostatní děti už chodily spát – a stále bledá strachy, jestli snad nerozzlobila toho zlého skřeta, co se převlékal za klauna.

„Hetty?“ ozvala se Elvíra naléhavě.

Uvědomila jsem si, že zatímco jsem se oddávala snění, snažila se upoutat mou pozornost. „Copak je, miláčku?“

„Kam teda jedem?“

„Jedem do kabaretu Cavalcade, ty jsi zapoměla?“

„Ale pan Perkins říkal, že to je doupe už nevím čeho. Není to nějaký špatný místo?“

„Je to kabaret, to je všechno. Já myslím, že to zní skvěle. Ty a já budeme kabaretní artistky,“ odpověděla jsem. Zatroubila jsem fanfáru na pomyslnou trumpetu.

Děcka poskakující ve škarpě se nám začala řehtat. Mávla jsem jim, ale velociped se hrozivě zakymácel. Děti řvaly smíchy. Chudinka Elvíra při tom spadla. Naštěstí však padat uměla.

„To je děsná legrace, ha ha,“ usklíbla jsem se. „Jsem moc ráda, že jsme vás pobavily. A pobaví vás ještě víc, až budeme předvádět své kousky na pódiu v Cavalcade, kde nám za ně pořádně zaplatěj.“

Děti na nás nechápavě civěly.

„Ale potřebujeme vědět, kde je Cavalcade. Můžete nám, prosím, ukázat cestu?“ zeptala jsem se a rozhlédla se po všech.

Děti však pořád měly ve tvářích nepřítomný výraz porcelánových panenek.

„A kde jako ten Cavalcade bydlí?“ zeptal se největší kluk.

„To je kabaret. Copak to není někde poblíž? Viděly jsme na tržišti jejich reklamu.“ Pomohla jsem Elvíře vstát a oprášit se.

„Jo aha. To je ve Fenstonu, ten váš kabaret, ale to je míle a míle daleko,“ odpověděl.

Pokleslo mi srdce. Ze včerejšího usilovného šlapání do pedálů jsem měla nohy celé ztuhlé a bolavé. Nebyla jsem připravená na další maraton. „Kolik mil to je?“ zeptala jsem se unaveně.

„Tři. Nebo čtyři,“ řekl. „Budete tam za hodinu, možná i za dýl.“

„Prosím tě, to nic není!“

Do svých šesti let jsem vyrůstala na venkově. S Jemem jsme chodili po loukách a po lese celé hodiny, a když mě už tlačily boty, jednoduše jsem si je zula a šla bosa.

„Díky, chlapečku,“ řekla jsem povýšeně.

Uchechtl se a udělal neslušný posuněk. Já jsem ho ignorovala. Znovu jsem nasedla na velociped (tentokrát bohudík bez nehody). Elvíra se vyškrábala na mě. Teď jsem jí dovolila stoupnout si mi na ramena, abychom se předvedly. Pak jsme odjely – a pár děcek nám zatleskalo a nadšeně za námi volalo.

„To jsou pitomci,“ ulevila jsem si. „Radši si sedni na sedadlo, až nás nebudou vidět. Uf, tohle šlapání je ale dřina!“

„Tak já tě vystřídám,“ navrhla Elvíra, přestože ani nedosáhla nohama na šlapky.

„Možná pozdějc,“ řekla jsem taktně. „Jsi moc hodná mladší sestra, víš to?“

Elvíra se zahihňala. „A ty jsi zase moc hodná *starší* sestra,“ prohlásila.

Do Fenstonu nevedla moc příjemná cesta: lemovaly ji jednotvárné řadové domky a ponuré továrny. Šedivá cesta byla poseta páchnoucími koňskými koblihami. Já jsem však měla tak dobrou náladu, jako bych uháněla listnatými alejemi, kolem malebných doškových chaloupek a vdechovala vůni růží a zimolezu.

I Elvíra byla veselá. Zpívala sladkým vysokým hláskem jeden hymnus za druhým. Když si nevzpomínala, jaká jsou tam přesně slova, vymyslela si svá vlastní.

*„Ježíši, králi nebe a země,
tobě se koří andělů chór.“*

*Překrásnost tvoji v hymnech a písních
opěvá Hetty a Elvíry sbor...“*

„Ty jsi teda treperenda! Kde ses všechny tyhle hymny naučila? Chodila jsi do kostela, když jsi byla malá? Já jsem musela do kaple každou neděli, ale neznám jich ani polovic,“ divila jsem se.

„Zpívala je maminka,“ odpověděla. „Seděla jsem jí na klíně a ona mi zpívala. Sedělas taky mamince na klíně, když ti zpívala, Hetty?“

Na chvíli jsem zavřela oči, protože to bylo tak bolestné. A to byla chyba. Musela jsem prudce zabrzdit kvůli povozu před námi, který se zastavil, jelikož kůň zrovna přispíval svým dílem k hnoji na silnici.

„Jejda!“ lekla jsem se a objela vůz. „Ne, neseděla. Když jsem byla tak malá, že bych jí mohla sedět na klíně, nebyla jsem se svou maminkou. Víš přece, že jsem vyrůstala v nalezinci.“

„Ale říkala jsi, že tam tvoje maminka pracovala.“

„Jenže já jsem několik let *nevěděla*, že to je moje matka. A když jsem to zjistila, vyhodili ji. A pak – a pak...“

Nedokázala jsem mluvit o tom hrozném létě, kdy maminka pomalu chřadla, až nakonec umřela.

I Elvíra byla chvíli zticha. Potom mě pohladila po hlavě a pošeptala mi: „Myslím si, že tvoje a moje maminka se v nebi skamarádily. A každou chvíli se na nás skrz mraky kouknou, jestli jsme hodný holky.“

„No, tak to musí bejt chudák moje máma smutná, protože já často *nebejvám* hodná holka,“ řekla jsem.

Nálada se mi zase zlepšila, když jsme zahlédly ukazatel do Fenstonu. Bylo to opravdové město s ulicemi plnými vozů a drožek. Byl tam takový provoz, že mi připadalo bezpečnější sesednout z velocipedu a tlačit ho po chodníku. Bylo to namáhavější než na něm jet, ale Elvíra mě rozptylovala. Vybírala dům, ve kterém budeme bydlet, až budeme velké, slavné a bohaté.

„Kterej se ti líbí víc, Hetty? Ten dům s rozkvetlejma stromama, ten se zelenejma okenicema, nebo ten, co má na střeše takovou kupoli?“ zeptala se s upřímným zájmem.

„Pokud budem *hodně* slavný a bohatý, nepořídíme si mnohem větší dům? Nějakou rezidenci nebo zámek se sto pokojema? Každý tejdenn bysme si vybraly jinou ložnici. Co ty na to?“ navrhla jsem.

„Ne, to by se mi vůbec nelíbilo. Takovej dům by byl moc velkéj a strašidelnej. Mohla bych se tam ztratit – a co bych dělala, kdybych zapoměla, v který ložnici jsi ty?“ zděsila se Elvíra, protože mě brala úplně vážně. „Ne, Hetty, pořídíme si radši jeden z těchhle domů – jsou tak hezký a vůbec nejsou strašidelný.“

„Tak dobře. Koupíme si ten s kupolí. Tam bysme mohly mít ložnici. A vchodový dveře budeme mít pořád zamčený, aby nám tam nikdo nemohl vlízt. Pokud ale přijde nějakej dobrej kamarád, otevřeme okno a spustíme vlasy jako Locika – a oni po nich můžou vylízt.“

„Tak dobře!“ radovala se Elvíra. „Mně se ten dům s kupolí taky líbí nejvíc. A budeme si muset nechat narůst vlasy až na paty.“

„To je výbornej nápad. Až se staneme kabaretníma hvězdama, budeme si říkat Dlouhovlasý sestry a naše proslulý vlasy za náma budou při chůzi vlát jako nevěstin závoj. A běda, jestli nám na ně někdo šlápne!“

„To určitě spotřebujeme spoustu duhovejch šamponů,“ poznamenala Elvíra. „Hetty, co je to tamhle za dům, ten za všema obchodama? Ten velikananánskej dům se světlezelenou střechou? Není to nějakej palác? Myslíš, že tam bydlí královna?“

„To teda moc pochybuju, že by měla královna Viktorie palác ve Fenstonu,“ odpověděla jsem. „Ale pojď se na něj podívat.“

Rozhodně to jako palác *vypadalo*. Dům byl postaven z červených cihel a ozdoben spoustou věží a věžiček, jejichž měděné stříšky byly zbarveny zelenou měděnkou. Schody vedoucí k honosným zlaceným dveřím byly pokryty rudým kobercem a skrz okna jsme zahlédly třpytící se obrovský křišťálový lustr.

„Tak *je* to palác!“ vydechla Elvíra.

„Ale není. Přečti ten zlacený nápis, Elvíro.“

„Víš přece, že moc číst neumím.“

„Jen to zkus!“

„Cav... cav-al-cad?“

„Cavalcade! Jsme tady, Elvírko. Tohle je kabaret!“

2

PO OBOU STRANÁCH dveří visely plakáty představující všechny účinkující. Jména úplně nahoře byla vytištěna velkým ozdobným písmem. Čím níž jméno bylo, tím menšími písmeny bylo napsané. Přistoupila jsem k jednomu z plakátů tak blízko, že jsem se ho div nedotýkala nosem. Ukázala jsem prstem na jméno na nejspodnějším řádku. *Bertík záletník.*

Mohl to být *můj* Bertie, ten prostoreký řeznický pomocník? Když jsem vykonávala nenáviděnou práci služky v domácnosti pana Buchanana, seznámila jsem se s ním a často jsme se vídali. Ten milý, směšný Bertie, kterému tak vadilo, že byl cítit masem. Ten Bertie, co mě vzal na pouť a koupil mi malého černobílého porcelánového psíka, kterého jsem teď měla v kufru, pečlivě zabaleného do noční košile, aby se nerozbil.

„Ty pejskové bejvaj v párech,“ řekl mi tenkrát. „Dávaj se na krbovou římsu po obou stranách hodin. Má je každá rodina. Tak ti asi budu muset pořídit ještě jednoho, Hetty.“

Řekl to jakoby v žertu, ale zrudl jako hovězí roštěnka. I já jsem cítila, jak mi rudnou tváře, protože tím možná naznačoval, že i *z nás* by jednou mohla být rodina. Měla jsem Bertieho moc ráda, ale nemohla jsem ho brát úplně vážně. Pokud už

bych se chtěla usadit a vdát, pak jedině za svého věrného Jema.

Bylo tak bolestné ho odmítnout. Myslela jsem si, že mu bude líp s mou kamarádkou Janet. Věděla jsem, že bych mu svými vylomeninami jenom komplikovala život, kdežto Janet ho bude zbožňovat a bude mu pořád věrná. Milovala Jema celým svým srdcem.

Já jsem zbožňovala svou maminku. Bez ní jsem si pořád připadala jen poloviční. Milovala jsem i Elvíru a považovala jsem ji skoro za svou vlastní sestru. Nemilovala jsem však žádného muže. Tak proč mi teď bušilo srdce, když jsem se dívala na Bertieho jméno?

Samozřejmě to s největší pravděpodobností *nebyl* Bertie. Je ovšem pravda, že mi jednou říkal o své touze vystupovat v kabaretu. Zpíval mi nejrůznější písničky a naučil se stepovat. Dokázala jsem si ho představit, jak si to ve slamáku a pruho- vaném sáčku štráduje po pódiu a baví publikum. Je možné, že by se skutečně vzdal své práce v řeznictví a šel zkusit štěstí do kabaretu?

Byl by to pro něj tak veliký krok. Určitě jsem se pletla. Bertie je úplně běžné jméno, které se dává dokonce i v královské rodině. Ale byla bych tak nesmírně pyšná, kdyby se skutečně dostal do kabaretu a stala se z něj opravdová hvězda, i když jen na posledním řádku plakátu.

Moje oči klouzaly odspodu nahoru. Araminta, exotická akrobatická tanečnice. Sven, ruský polykač mečů. Petr Perkins a jeho komické eskapády. Úplně nahoře byla Jasmína Zlatá slavice, zpěvačka nejsladších písní. Měla tam i obrázek – zpívající ženu s ptáky poletujícími kolem hlavy.

Přemýšlela jsem, jestli to s Elvírou taky jednou dotáhneme na první řádek. Elvíra, zázračná dětská akrobatka! Esmeralda Starová, nepřekonatelná konferenciérka! Ano, to znělo dobře.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptala se Elvíra a chytila se mě za ruku. „Nemůžu se dočkat, až uvidím, jestli to vevnitř taky vypadá jako v paláci. Je tam všechno ze zlata jako v pohádce? Maj tam zlatej nábytek a pijou ze zlatých pohárů – a choděj na zlatej záchod?“

„To nevím, ale slyšela jsem, že tam bude opravdická víla se

zlatejma vlasama,“ řekla jsem a zatahala Elvíru za jednu z jejích zlatých lokýnek.

„Nesměj se, ale já si teď opravdu připadám jako víla,“ přiznala Elvíra. „Pojď *dovnitř*, Hetty!“

„Ne, ne. Musíme se připravit, než oslovíme ředitele, ať je to, kdo je to.“

„Připravit?“

„Musíme si nacvičit nějaký číslo,“ vysvětlila jsem. „Bud' chvilku zticha, musím si zapamatovat všechny ty lidi na plakátu. Ach jo, je jich tam tolik!“ Otevřela jsem kufr a začala jména rychle zapisovat špačkem tužky na zadní stranu svých sešitů, kam jsem si zaznamenávala své paměti.

Jakmile jsem je dopsala, usmála jsem se na Elvíru. „Tak! Teď musíme najít nějaký dočasný ubytování. Potřebujeme se umejt, protože jsme z cesty pěkně zmazaný. A taky bysme se měly nejdřív pořádně vyspat. Ty máš pod očima takový kruhy, že by si tě mohli splíst s mládětem pandy. Tak pojď.“

„Já bych radši bydlela v Cavalcade. Třeba maj postele pro všechny svoje účinkující!“

„To asi ne. Zatím se budeme muset spokojit s obyčejnejma železnejma postelema,“ řekla jsem. „Tak jdeme!“

Tlačila jsem velociped a Elvíra se za mnou vlekla s kufrem. Pořád se smutně ohlížela.

Neměla jsem nejmenší tušení, kde bych měla ubytování hledat. Mnohem jednodušší to bylo v Bignor, kde jsem strávila jedno léto. U moře jsou spousty penzionů a všechny nabízejí ubytování. Fenstone byl zřejmě něco úplně jiného. Stály tu řady obytných domů, za nimi širší ulice s obchody a pak zase obytné domy. Ani na jednom nebyla cedule nabízející ubytování.

Poblíž nádraží jsem našla hotel. Byl velký a kdysi zřejmě i impozantní. Teď však byl značně zchátralý – omítka se loupala a některá okna byla rozbitá. Z otevřených dveří zavanul pach přepáleného tuku. Ubytování tady určitě nemůže být drahé. Naštěstí jsem byla tak duchapřítomná, že jsem si vzala peněženku, když jsme s Elvírou prchaly. Měla jsem ubohou jednotýdenní mzdu a něco málo úspor. Doufala jsem, že s tím nějakou dobu vystačíme. A pak si začneme vydělávat, ne?

Nechtěla jsem velociped nechávat venku, protože po nádraží se potulovala spousta přidrzlých mladíků. I kdyby mi velociped neukradli, mohli by na něm z legrace zkoušet jezdit. To by pak zaručeně spadli a kolo poničili.

Prošla jsem vchodovými dveřmi a pak i vstupní halou. Elvíra mě po špičkách následovala. Zápach přepáleného tuku nás teď doslova uhodil přes nos. Dýchaly jsme raději jen mělce.

„Haló?“ zavolala jsem. Pak jsem to zkusila ještě jednou, ale bez výsledku. Došla jsem k malému stolku, popadla zvonec a zuřivě jím zatřásla. Elvíra si při tom rámusu přitiskla ruku na pusu. I mě trochu znervóznil, ale snažila jsem se vypadat klidně a sebevědomě.

Do haly se odkudsi zevnitř přišoural stařec v nátělníku, kalhotách a pantoflích. Držel mop, který kysele čpěl. Stejně čpěl i on sám.

Když nás uviděl, zpražil nás pohledem. „Co to tu zkoušíte, děcka? Jak to, že si hrajete s mým zvonkem? Vratte se k mamince.“

„To nemůžeme. My žádnou nemáme,“ prohlásila Elvíra hlasitě. Pak si zamnula oči, jako by plakala, a vrhla na mě kradmý pohled. Určitě chtěla vyvolat jeho soucit, ale bohužel nebyla moc dobrá herečka.

„Tak za to já nemůžu,“ odbyl ji. „Mazejte vocad!“

„Ale my sháníme ubytování se stravou na jeden tejden!“ řekla jsem rychle svým nejautoritativnějším tónem.

„Vážně? A vy dvě usmrkaný holky snad máte patnáct šilinků?“ zašklebil se muž.

Patnáct šilinků! To myslel vážně?

„Možná bysme se teda jen ubytovaly, bez stravy,“ opravila jsem se. Můžeme si klidně kupovat jablka a bochánky a páje. Byly jsme obě zvyklé na skromnou stravu.

„Aha. A nebudete nakonec chtít ubytování bez postelí?“ vysmíval se nám.

„Nemusíte bejt tak nepřijemnej. Říkala jsem, že si vezmeme pokoj. Koukejte, tady mám peníze,“ ukázala jsem mu svou peněženku.

„A komus to ukradla, ty uličnice?“

„Co si to dovolujete se mnou takhle mluvit? Jsem mladá dáma,“ prohlásila jsem a pohodila hlavou.

Pana Perkinse jsem přesvědčila, že jsem malá holčička, a teď jsem se pro změnu vydávala za mladou dámu. Moc nám nepomohlo, že Elvíra vystrčila bradu a řekla, že ona je *taky* mladá dáma.

„Vypadněte obě dvě!“ vyjel na nás stařec a zvedl svůj páchnoucí mop.

Musely jsme utéct. Bylo obtížné svést kolo zpátky ze schodů. Chlap začal ječet, že mu umažeme vyleštěné schody, přestože bylo jasné, že ty schody už měsíce nikdo nemyl.

„To byl ale hnusnej dědek,“ ulevila si Elvíra, když jsme byly venku.

„Přímo odpornej,“ souhlasila jsem. „A ten hotel byl nekřesťansky drahej.“

„A smrdělo to tam.“

„Takže bysme tam stejně nechtěly bydlet.“

Jenže nějaké ubytování jsme sehnat *musely*. Hledaly jsme celé dopoledne. Na oběd jsme si došly do bufetu, ale nebyl zdaleka tak příjemný jako ten Bessiin.

Elvíra ukázala na rozkrájený růžovožlutý dort pod skleněným poklopem. „Koukej! To je dort madame Adeliny!“ vykřikla.

Hned se nám oběma zastesklo po milované madame Adelině, která se o nás starala, jak nejlépe mohla – dokud nemusela odejít na penzi. Každá jsme si dala jeden dílek, ale byl zvětralý a bez chuti, což pro nás bylo hořkým zklamáním.

„Škoda že nemůžeme bydlet u madame Adeliny,“ zalitovala Elvíra. Polykala dort, aniž ho rozkousala. Oči se jí zalily slzami. „Mně se po ní tak stejská. Hetty, nemohly bysme jet nejdřív za ní a teprve *potom* začít vystupovat v kabaretu?“

„Ne, miláčku. Madame Adelina a pan Marvel se stěží postaraj sami o sebe. Nemůžeme se jim pověsit na krk. A navíc bydlej moc daleko. To bych na velocipedu neujela. Ale nevěš hlavu. Slibuju, že si brzo nějaký bydlení najdeme.“

Poprosily jsme majitelku bufetu, jestli bychom si nemohly dojít na její záchod. Nebyla tak laskavá jako Bessie.

„Co si myslíte? Že to jsou veřejný záchodky? Nenechám vás

courat přes svůj byt. Ještě byste mi tam něco čmajzly! Myslíte, že jsem se narodila včera? Už ať jste odtud!“ hudrovala tak hlasitě, aby ji slyšel celý bufet.

Dokonce nás zezadu postrčila ke dveřím. Všichni lidé na nás koukali. Elvíra studem zrůžověla. Já jsem nejspíš byla rudá vzteky, protože jsem jí dala penci jako spropitné, ačkoli byl její dort okoralý a čaj bez chuti.

„Ach jo, Hetty!“ kvílela Elvíra. „A mně se chce opravdu nutně!“

„Neboj,“ řekla jsem, přestože jsem si s tím sama dělala starosti. Vždycky jsem si však uměla poradit. Vzala jsem velociped, tlačila ho po chodníku a Elvíra poskakovala za mnou. Ulice, kterými jsme procházely, byly čím dál starší a tišší, až jsme došly k úzké uličce. Trochu páchla. Bylo jasné, že i jiní lidé ji používali k účelu, k němuž jsem si ji vyhlédla. Šla jsem jako první a pak jsem tam poslala Elvíru. Musela jsem jí slíbit, že tam nikoho nepustím.

Pak jsme pokračovaly v cestě. Sice se nám ulevilo, ale pořád jsme byly sklíčené. Nacházely jsme se teď v mnohem chudší části Fenstonu, a to nebylo dobré. Nějaký starší chlap s obličejem lasičky chvíli civěl na náš velociped, načež se k nám přitočil a zeptal se, jestli může vyzkoušet ten náš úžasný bicykl.

„Ne, v žádném případě! Nezlobte se, ale hrozně spěcháme,“ odmítla jsem ho rozhodně. „A nechte nás bejt, nebo zavolám policajta!“

Nepříjemně se zachechtal – bylo nepravděpodobné, že by do těchhle ponurých ulic zavítal nějaký policista – a odstrčil Elvíru. Pak chytil řídítka velocipedu. To už bylo příliš. Měla jsem na sobě ty krásné a tvrdé kožené boty, které jsem nosila v manéži. Napřáhla jsem nohu a kopla ho vší silou na nejměkčí a nejzranitelnější místo. Zasténal a skácel se – a my jsme se rozběhly směrem k centru města.

Věděla jsem, že v širších ulicích už se nemusíme bát. Brzo jsme došly do nejměstavnější části města s řadou zajímavých obchodů. Nutně jsme potřebovaly najít ubytování a připravit si vystoupení do kabaretu, ale v tu chvíli jsme na to úplně zapoměly. Elvíra si opřela čelo o výkladní skříň hračkářství,

oslněná panenkami, a toužebně hleděla do jejich modrých porcelánových očí.

„Jsou jako opravdický děti!“ Ukázala na jejich ohýbací nohy, jemné pletené punčošky, kozinkové botičky. „Myslíš, že uměj *chodit*?“

„Ne, jsou to jen panenky.“

„Ale *jaký* panenky!“ toužebně vzdychla Elvíra. „Škoda že Maybelle nemá takový krásný botičky.“

Maybelle byla její vlastní ručně šitá panenka. Jednou jsem jí na obličej vyšila oči, nos a pusou a vyrobila jí i nějaké oblečení, ale těmhle porcelánovým kráskám se samozřejmě zdaleka nemohla rovnat.

„Kdybych tak mohla mít jednu z těch panenek,“ vzdychla znovu Elvíra. Pak si vzpomněla na Maybelle nacpanou v kufru a řekla nahlas: „Ale Maybelle vždycky budu mít nejradši, protože je moje prvorozená.“

Najednou jsem si vzpomněla na hadrovou panenku, kterou mi ušila moje pěstounka Peg, když jsem byla ještě malinká. Nebyla to kdovíjak zkušená švadlena, ale dělala, co mohla. Ačkoli měla panenka každou ručičku a nožičku jinak tlustou a obličej samou bouli, milovala jsem ji tak opravdově, jako každá matka miluje své dítě. Byl to pro mě šok, když mě přivezli do nalezince i s mou panenkou v náručí a vrchní sestra Petersová mi ji vyrvala. Spálila ji a s ní i moje nejlepší nedělní oblečení.

V nalezinci jsem vyrůstala úplně bez hraček a Elvíra měla dětství podobně bezútesné. Zíraly jsme na hračky ve výkladní skřini s otevřenou pusou a bažily po každyčké z nich, ačkoli já jsem dávno byla na hračky moc stará. Přesto jsem pořád toužila ponořit ruce do džberu se skleněnými kuličkami, dychtila jsem pouštět červenožlutého draka s dlouhým ocasem nebo se zhoupnout na velkém houpacím koni, kterého jsem viděla ustájeného vzadu v obchodě.

„Mohly bysme jít dovnitř? Jen se kouknout,“ žadonila Elvíra.

Váhala jsem. Vtom jsem uslyšela, jak hodiny odbily třetí. „Ne, už nemáme čas. Stejně by nás asi vyhodili. Ale slibuju, že až budeme slavný kabaretní hvězdy, vrátíme se sem s mou

první výplatou a já ti koupím dárek. Porcelánovou panenku si asi nebudeme moct dovolit, ale možná koupím nějaký botičky pro Maybelle.“

„To by byla opravdu šťastná, vid', Maybelle?“ zeptala se Elvíra kufru.

„Ano, ano, ano!“ odpověděla si tenkým panenčím hláskem.

Pokračovaly jsme dál ulicí a doufaly, že až dojdeme do obytné čtvrti, najdeme nějaké vyhovující bydlení. Vtom mě zarazil další obchod. Byl to malý krámeček s módními oděvy. Zlacená písmena na tabulce nad vchodem hlásala: MÓDNÍ ZBOŽÍ SLEČNY GIBSONOVÉ. Po obou stranách vchodu byly výkladní skříně a v každé jen jedna elegantně oblečená figurína.

Překvapilo mě, že je toho ve výloze tak málo. Byla jsem zvyklá na výkladní skříně přečpané zbožím.

„Koukni se na to, Elvíro!“

Poslušně si výkladní skříně prohlédla. Bylo vidět, že na ni neudělala žádný zvláštní dojem. „Vždyť tam skoro nic není,“ namítla.

„Protože to je obchod s mimořádně elegantním zbožím,“ řekla jsem světaznale, přestože jsem takový obchod viděla prvně. „Nepotřebujou nějakou nevkusně přeplácanou výlohu. Nechávej šaty mluvit samy za sebe. A ony to taky dělaj. Hodně výmluvně.“

Elvíra nakrčila nos. „Nezdá se ti, že mluvíš trochu hloupě, Hetty?“

„Víš, tomuhle nerozumíš. Na to jsi ještě malá,“ řekla jsem.

Zato já jsem tomu podle svého názoru rozuměla, i když jen instinktivně. Obě figuríny stály ve svých výkladních skříních se slavnostní vážností a napřahovaly ke kolemjdoucím bílé paže, jako by jim udělovaly královské požehnání. Ta vlevo měla modrofialové šaty s neobyčejně širokými rukávy. Byly tak výrazné, že všechno ostatní na šatech bylo velmi skromné. Efekt, který to vyvolalo, bral dech.

Figurína vpravo měla šaty temného odstínu smaragdově zelené, skoro stejného, jako měly šaty, které jsem si kdysi ušila jako kostým na mořskou pannu. Tenkrát jsem to považovala za své mistrovské dílo, ale teď jsem viděla, jak neuměle byly

navržené i ušité. Tyhle šaty byly z hedvábí, a když na ně dopadly sluneční paprsky, chytily duhově měňavý odstín. Tvarem připomínaly přesýpací hodiny a každá žena v nich musela mít vosí pas.

Myslela jsem na to, jak by se tahle měňavá zelená odrážela od mých rudých vlasů, přestože jsem věděla, že jsou takovéhle myšlenky směšné. Viděla jsem podle délky sukne, že by mi byly příliš velké, a styl a způsob ušití mi zase napověděly, že šaty budou hodně drahé a že na ně nebudu mít, ani kdybych byla hvězdou kabaretu Cavalcade.

Smutně jsem vzdychla a nehýbala se z místa, přestože Elvíra už mě tahala za rukáv, jelikož ji to nudilo. Pak se dveře obchodu otevřely, až se zvonek nad vchodem melodicky rozklinkal. Mezi nimi se objevila mohutná dáma a začala si mě prohlížet přes skřípec posazený na tupém nose. Měla na sobě strohé šaty z černého saténu.

Trhla jsem sebou, přestože jsem nedělala nic špatného.

Pátravě se na mě zadívala. „Ty jsi přišla vyzvednout šaty své paní?“ zeptala se. Její hlas byl překvapivě vysoký, skoro dívčí.

Zrudla jsem. „Já nejsem služka, madam,“ odpověděla jsem s důstojností, přestože ještě před rokem jsem jí byla.

„Propánička, tak to se omlouvám. A mohu se tě zeptat, proč už deset minut koukáš do mé výlohy?“ zeptala se s nelíčenou zvědavostí.

„Obdivovala jsem vaše šaty. Ještě nikdy jsem tak krásný šaty neviděla. Ty jste navrhovala sama?“ zeptala jsem se.

„Ano, i když je pravda, že se nechávám ovlivnit pařížskými módními žurnály.“

„Pařížský módní žurnály,“ opakovala jsem fascinovaně. „Kde se daj koupit?“

„Nechávám si je posílat z Paříže.“

„Z Paříže!“ vydechla jsem úžasem, jako by řekla, že jí je posílají z Měsíce.

„Ty se zřejmě zajímáš o módu, vidí?“ Ženiny drobné oči se přes cvikr upíraly na moje šaty. „Ty sis šila sama?“

Byly to mé nejlepší šaty a dala jsem si s nimi spoustu práce, ale teď jsem se zastyděla za tu ubohou bavlněnou látku a dětský stříh.

„To jsou starý šaty,“ mávla jsem rukou.

„Vždyť to jsou tvoje nejlepší šaty, Hetty,“ připomněla mi Elvíra. „A tohle jsou *moje* nejlepší šaty. Že jsou krásný?“ Vykasala si modrou sukýnku a pomačkanou zástěrku a nadšeně se roztočila.

„Opravdu jsou krásné,“ souhlasila tlustá žena – a neznělo to, jako by si z nás chtěla vystřelit. Dokonce sešla až dolů na chodník, aby prozkoumala Elvířin límec a lem sukně.

„Neměla jsem žádné pořádné střih,“ řekla jsem rychle. „A navíc už jsou jí ty šaty trochu malý, protože vyrostla.“

„Teď můžu vyrůst, jak budu chtít, když už nevystupuju v cirkusu,“ chlubila se Elvíra.

„Ellen-Jane!“ okřikla jsem ji ostře.

Tlustá dáma však vypadala, že ji spíš zajímáme, a ne že ji pohoršujeme. „V cirkusu!“ opakovala tentokrát ona a vrhla pohled na velociped opřený o její výkladní skříň. „Já jsem si říkala, že nejste úplně obyčejná děvčata. A máte styl.“

„Styl,“ řekla jsem jako ozvěna. To slovo se mi opravdu líbilo. Ano, moc se mi líbila představa, že mám svůj vlastní styl. Strávila jsem devět let v nalezinci, oblečená stejně jako všechny ostatní chovanky do ohavných hnědých šatů, bílého čepce a bílé zástěry. Celý život jsem usilovala být sama sebou, ať už jsem byla Hetty Featherová, Sapphire Batterseaová, nebo Esmeralda Starová.

„Ale už v něm vystupovat nebudeme,“ zdůraznila Elvíra. „Budeme teď kabaretní hvězdy.“

„Vážně?“ Tlustá dáma na mě pohlédla. „Je to pravda?“

„Ano, je.“ Rozhodla jsem se, že jí budu důvěřovat. „Budeme se ucházet o práci v kabaretu Cavalcade.“

Nevypadala, že by ji to pohoršilo. „Tak to je jeden z nejlepších kabaretů. Lidi říkají, že může konkurovat kterémukoli londýnskému. Všechny jejich hvězdy tam dřív vystupovaly.“

„A vy jste se tam někdy byla podívat?“ zeptala jsem se.

„Ne, drahoušku, na představení ne! Jsem svobodná. To by se nehodilo. Ale některé z mých nejlepších zákaznic v Cavalcade vystupují. Vlastně šiju i pro paní Ruby,“ dodala pyšně.

Povytáhla jsem obočí, jako by to na mě udělalo velký dojem,

přestože jsem o paní Ruby v životě neslyšela. Možná to byla nějaká hvězda zdejšího kabaretu, krásná žena, jako za svých mladých let bývala madame Adelina.

„Slečna Ruby zpívá nebo tančí?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne. Ona je ředitelkou kabaretu,“ poučila mě slečna Gibsonová. „Zrovna jí šiju šaty s nahoře nabíranými rukávy hodně podobného stylu jako ty ve výloze, ale moje učednice mě zrovna ošklivě zklamala. Utekla s jedním gentlemanem, husička. On se jí za pár dnů nabaží, a až ho omrzí, co s ní bude? Jako bych to nevěděla. Bude mít na krku děcko a život v troskách.“

Cítila jsem, jak se mi do obličeje hrne krev, protože moje maminka udělala něco podobného. „Možná se zamilovala a nedokázala si pomoci,“ namítla jsem.

„Zamilovala!“ mávla tlustá dáma pohrdavě rukou, ale v jejích očích jsem zahlédla toužebný záblesk. Ačkoli už byla středního věku, dokázala jsem si ji představit jako mladou dívku, pořád hodně při těle, ale s hnědými lokýnkami místo šedých, s obličejem jako hladký bílý měsíc a s očima zářícíma nadějí.

Pohlédla jsem na její levou ruku a zjistila, že nemá žádné prstýnky. Litovala snad, že žije usedlým staropanenským životem, nebo byla spokojená se svým malým elegantním obchodem a bohatými zákaznicemi?

„Takže se chystáte do kabaretu, děvčata?“ ujistila se.

„Ano, ale nejdřív nutně potřebujeme sehnat ubytování. Hledáme vhodné místo už několik hodin.“

„Spoustu a spoustu hodin,“ dodala s povzdechem Elvíra.

„Zkoušely jsme to v Nádražním hotelu, ale –“

„Ale ne, tam byste nechtěly bydlet! To už je stará barabizna, a navíc to tam vůbec není vhodné pro mladé dívky...“ Slečna Gibsonová přemýšlela s hlavou na stranu. „Víte co? Na dnešní noc vám půjčím svůj dětský pokoj. Je to sice v podkroví a jen s jednou úzkou postelí, ale určitě se tam nějak smáčknete.“

„No to by bylo úžasný!“ zaradovala jsem se. „Mockrát vám děkujeme, slečno... Gibsonová? A kolik vám zaplatíme?“

„A co kdyby sis to odpracovala? Umíš stehovat? Většinu dílů těch šatů pro paní Ruby mám sešpendlenou. Kdybys mi přiste-

hovala živůtek k sukni, mohla bych se věnovat těm komplikovaným rukávům.“

„A kdy potřebujete, abych to udělala?“ zeptala jsem se.

„Hned teď. Do kabaretu stejně nemá cenu chodit před půl sedmou nebo sedmou – do té doby je tam zavřeno,“ poučila mě slečna Gibsonová.

Váhala jsem. Potřebovaly jsme přece s Elvírou nacvičit nějaké číslo. Když nám však paní Gibsonová ukázala dvorek za svým obchodem, kde jsme si mohly bicykl bez obav odložit, nechala jsem tam Elvíru, ať nacvičuje sama.

„Ale co mám dělat?“ zeptala se bezradně. „Nemůžu skákat na lidskej sloup bez Stříbrnejch akrobatů. A vlastně ani bez odrazovýho můstku. A nemůžu jim tleskat a ukazovat na ně, když tu nejsou.“

„Neříkej pořád ‚nemůžu‘! Jistěže můžeš. Připrav si nějaký svoje sólový vystoupení. Vždyť jsi předtím vystupovala sama, ne?“

„Ty myslíš na trhu, když jsem byla malá?“

„No ano! Když to zapůsobilo na Beppa, tak to muselo bejt dobrý.“

Elvířin obličej potemněl, když jsem se zmínila o Beppovi, ale pak začala poslušně kolem dvorku dělat hvězdy.

„To je šikulka!“ rozplývala se slečna Gibsonová. „A jak se jmenuješ ty, drahoušku?“

„Vystupovala jsem pod jménem Esmeralda Starová. Maminka mi vybrala jméno Sapphire. Většina lidí mi ale říká Hetty.“

„Tak já ti taky budu říkat Hetty. A teď mi pojd' ukázat, jak umíš šít.“

Následující tři hodiny jsem v zadním pokoji slečny Gibsonové stehovala výrazné, syté fialové šaty. Jakmile jsem je dostehovala, nechala mě začístit lem sukně. Chvilí stála nade mnou, aby se ujistila, že jsou všechny stehy drobné a stejné, a po chvíli spokojeně odešla.

Šila jsem a šila, až mě chytala křeč do ruky a bolelo mě za krkem. Celou dobu jsem si tiše opakovala: *Jasmína Zlatá slavnice, Petr Perkins, Sven, Araminta, Bertík záletník...*

3

„NEBUĎ NERVÓZNÍ, ELVÍRO. Zvládneme to,“ utěšovala jsem svou „sestru“ a chytila ji za ruku.

Moje vlastní dlaň byla vlhká. Kdysi jsem byla tak sebevědomá, když jsem zaklepala na dveře maringotky pana Tanglefielda! Vtrhla jsem dovnitř a svou výmluvností ho přesvědčila, aby mě přijal jako principálku cirkusu. Jenže to byl malý pojízdný cirkus – hlouček ošuntělých maringotek a špinavé šapitó. Kabaret Cavalcade byl úplně něco jiného – tak velkolepý, tak nádherný, tak blýskavý.

Hlavní vchod byl otevřený. Chytily jsme se za ruce, vyšly jsme nahoru po mramorových schodech a vstoupily. Uvnitř bylo další zlato, na stěnách červené látkové tapety a nad námi na stropě rozzářený křišťálový lustr jako obrovská skleněná hvězda. Elvíra k němu vzhlédla a musela si rukou zaclonit oči.

Muž v zelené uniformě lemované zlatým brokátem se na nás zamračil. „Co tu pohledáváte, holky? Představení začíná až za hodinu.“

„Prosím vás, pane, my jsme přišly za paní ředitelkou,“ odpověděla jsem přiškrceným hlasem.

„Cože? To je ale drzost! Zmizte odsud!“ vyjel na nás a pohybem rukou nás odháněl.

„Přišly jsme kvůli práci. Jsme artistky,“ dodala jsem.

On se rozchechtal. „No jo, a já jsem královna ze Sáby. Jste dvě malý holky. Řekl jsem, ať zmizíte.“

Elvíra o krok ustoupila. Já jsem ji však stiskem ruky přiměla zůstat.

„Ano, jsme malý holky,“ řekla jsem pevným hlasem. „Ale v tom je právě ten vtip. Jsme *dětský* artistky. Tohle je Elvíra, zázračná dětská akrobatka. A já jsem slečna Esmeralda Starová, principálka a konferenciérka. Máme schůzku s paní Ruby, tak bysme vám byly vděčný, kdybyste nás doprovodil do její kanceláře.“

Chlap zaváhal, když zjistil, že znám jméno ředitelky, a jeho pohrdavý pohled znejistěl. „To jste měly říct hned. A proč chodíte hlavním vchodem? Vchod pro účinkující je z druhé strany. Stan vám to ukáže.“

Poděkovala jsem mu, chytila Elvíru a táhla ji za sebou ze schodů.

„Už jdeme domů?“ zeptala se šeptem.

„Ale ne, ještě ne. Jdeme za paní Ruby. Musíme jít speciálníma dveřma,“ vysvětlila jsem.

Obešly jsme budovu k zadnímu vchodu. Z druhé strany už nebyla tak honosná. Omítka potřebovala opravit a v místě, kde prasklo potrubí, byly ošklivé rezavé skvrny.

„Možná si z nás vystřelil,“ řekla jsem rozzlobeně. „Tohle nemůže bejt ono. Tady žádný vchod není.“

Hledala jsem další mramorové schody a vchodové dveře s leptaným sklem a zlacenými klikami, jako byly zepředu. Zadní vchod jsem málem přehlédla. Byly to obyčejné omšelé překližkové dveře, okopané a otlučené, jak se je někdo pokoušel vykopnout. Nad vchodem byl nenápadný nápis: VCHOD PRO ÚČINKUJÍCÍ.

„Cože?“ zděsila jsem se. „No dobře, jdeme.“

Elvíra váhala. „Mně se nechce. Já myslím, že už nechci bejt kabaretní hvězdou.“

„Neblázni, Elvíro. Nevláčíme se sem takovou dálku jen tak pro nic za nic. Zhluboka se nadechni.“

Poslechla mě.

„To je ono.“

Zakleपालa jsem na dveře. Pak ještě jednou. Pořád nikdo neotvíral, tak jsem chytila za kliku a zatlačila. Dveře nechtěly povolit. Už jsem chápala, proč jsou tak okopané. Musela jsem do nich vrazit ramenem, než konečně povolily. Vstoupily jsme dovnitř.

Jelikož to byl vchod pro účinkující, myslela jsem, že vstoupíme přímo na pódium, a ne do téhle obyčejné tmavé chodby. V kumbálu naproti dveřím podřimoval na židli nějaký stařík s dýmku mezi zuby.

Zakašlala jsem a on otevřel oči. Zůstal na nás koukat. „Kdo jste?“ zeptal se podezřívavě.

„Dobry večer, pane Stane. Jsme dětský artistky a jdeme za paní Ruby,“ řekla jsem co nejsebevědoměji. „Mohl byste nám říct, kde ji najdeme?“

„Ví, že máte přijít, že jo?“ ujistil se.

„Samozřejmě,“ lhala jsem.

„Tak tady chodbou, nahoru po schodech do druhého patra a tam doleva – ne, počkejte, není to doprava? Zkrátka jděte přímo za nosem a určitě ji najdete,“ řekl a začal si zapalovat dýmku, čímž dal najevo, že už nám poskytl dostatek informací.

Vykročily jsme chodbou. Schody jsme našly snadno a vyběhly jsme po nich do druhého patra, ale pak jsme byly v koncích. Prošly jsme chodbou po celém druhém patře a prohlédly si všechny dveře. Některé byly otevřené a odhalovaly malé šatny s velkými zrcadly a zajímavým nepořádkem na stolcích, kterému vévodila nejrůznější líčidla a pudry. Některé dveře byly zavřené a opatřené jmenovkou. Na jedné jsem zahlédla nápis SLEČNA JASMÍNA ZLATÁ SLAVICE a pantomimicky jsem Elvěře předvedla komické zpívání. Nervózně se usmála. I když jsem se rozhlížela na všechny strany, nemohla jsem najít dveře, kde by stálo PANÍ RUBY. Prošly jsme celou chodbou dvakrát, ale bez úspěchu.

Vzdychla jsem a přemýšlela, jestli musíme znovu sejít do přízemí k tomu nemožnému Stanovi. Určitě zase spí a nepotěšilo by ho, kdybychom ho probudily. Zakleपालa jsem na dveře slečny Jasmíny Zlaté slavice, jestli by nám neporadila ona, ale nikdo

neotevřel. Zakleपालa jsem tedy na dveře s nápisem SLEČNA EVA RUBICHEK. Znělo to hodně cizokrajně. Představovala jsem si ji se snědou pleť a velmi exotickou, možná jako hadí ženu s pružným svalnatým tělem. Bude mít hrdelní hlas a každé druhé slovo splete.

Hlas, který se ozval, však byl nade vši pochybnost hlasem Londýňanky, hlučný a veselý. „Dále! Tak honem, honem!“

Podívaly jsme se s Elvírou jedna na druhou a strčily hlavu do dveří. Tahle místnost byla mnohem větší než ty, co jsme viděly předtím. Nebyla to žádná šatna, spíš dámský budoár – bylo tu několik zlacených stolečků, na nichž stály fotografie ve stříbrných rámečcích a krásné porcelánové sošky, židle s růžovým sametovým čalouněním a úžasná růžová lenoška. Slečna Rubichek v nádherném tmavomodrém hedvábném kompletu ležela na lenošce se zkříženými nohama, na nichž měla stříbrné pantoflíčky s vysokými podpatky.

Přemýšlela jsem, jestli zamlada nebyla tanečnicí. Bylo jasné, že kariéru tanečnice už musela mít dávno za sebou, ale pořád měla pěknou postavu. Její impozantní modré poprsí tvořilo krásný polštárek pro šňůry mléčně bílých perel. Ruce plné prstenů a náramků měla sepnuté na lehce vydutém břiše, ale pas měla pořád útlý. Určitě měla pod těmi modrými šaty nějaký pevný korzet.

„Nestůjte tam a nekoukejte. Pojdte dál, jen pojdte. Lidi zlatý, kde jste se tu vzaly, děvčátka?“ podivila se.

„Prosím, madam, my hledáme paní Ruby,“ odpověděla jsem.

„Tak už nehledejte. Jsem tady!“ řekla s teatrálním gestem, až se jí diamantové náramky rozchřestily.

„Aha! Ale na dveřích je napsáno slečna Eva Rubichek...“

„No ano, to jsem taky já. Kdysi jsem byla provdaná za pana Rubicheka – což byla velká chyba! Přestože jsem se ho poměrně brzo zbavila, rozhodla jsem se, že si to jeho zajímavý jméno nechám. Je to lepší než jmenovat se Smithová jako stovky jinejch žen. Většina lidí ale neumí vyslovovat cizí jména, tak to zkrátily na Ruby. A ačkoli jsem teď svobodná – teda většinou –, dostala jsem čestnej titul paní. Jako kuchařka!“ Hlučně se rozesmála. „Jemináčku, asi jsem vám pěkně zamotala hlavu.“

„Vůbec ne, paní Ruby,“ řekla jsem. „Já tomu naprosto rozumím. Mám to podobně.“

„Nechceš mi snad říct, že takhle malá holka už byla vdaná!“

„Ne, to ne! Ale jako dítě jsem se jmenovala Hetty Featherová, potom jsem si dala jméno Sapphire Batterseaová, jelikož mi ho vybrala maminka, a když jsem vystupovala, říkala jsem si Esmeralda Starová,“ vysvětlila jsem.

„Dobrej Bože! Tvůj příběh je ještě komplikovanější než ten můj! A co ty, zlatíčko?“

Elvíra se přikrčila strachy a začala si nervózně pohrávat se zástěrkou.

„Zmrznul ti jazyk?“ zeptala se paní Ruby.

Elvíra si dala ruku na pus, jako by se bála, že ho má opravdu zmrzlý.

„Je taková jednodušší, co?“ obrátila se na mě paní Ruby.

„Ale ne, madam, je chytrá jako liška a nesmírně nadaná, jen je teď vyděšená,“ řekla jsem rychle.

„To rozhodně není *tvůj* problém,“ usmála se paní Ruby a dala hlavu na stranu. „Jsi ještě *dítě*? Dá se to těžko poznat. Kolik ti je?“

Usilovně jsem přemýšlela nad odpovědí. „Jsem tak stará, jak budete potřebovat,“ odpověděla jsem. „Pokud mě zaměstnáte jako artistku, budu víc přitahovat pozornost jako dítě. Můžu se vydávat za dvanáctiletou, možná i za mladší. Ale ve skutečnosti mi brzo bude šestnáct a moje hlava je pěkně stará, takže si nemusíte dělat starosti kvůli shánění gardedámy. Tady za Elvíru mám plnou zodpovědnost.“

Paní Ruby se zasmála. „To vidím, že máš starou hlavu, Hetty-Sapphire-Esmeraldo. Takže jste obě dětský artistky? Máte nějaký společný číslo?“

„My vystupujeme každá zvlášť, protože máme odlišný nadání. Elvíra má skutečnej talent,“ řekla jsem pyšně. „Je zázračná akrobatka. Jestli nám dovolíte převlíknout se do našich kostýmů, ukážeme vám, co umíme.“

Paní Ruby ukázala na japonský paraván v rohu pokoje. „Vlezte si tamhle, děvčata. A pospěšte si – mám asi jen deset minut, než začnou přicházet účinkující.“

Zdalo se, že *nás* jako účinkující nebrala moc vážně. V temných očích jí žhnulo, jako bychom ji pobavily, ale ne tím správným způsobem. Tak to se bude divit, až se jí předvedeme!

„Hlavu vzhůru, Elvírko!“ pošeptala jsem jí a otevřela kufr.

Litovala jsem, že jsem neměla čas vyžehlit saténový živůtek Elvířina vílího kostýmu a své pomačkané červené sáčko. Taky mé boty potřebovaly vypucovat a hvězdička na Elvířině hůlce byla ohnutá.

„Tak! No nevypadáme skvěle?“ pošeptala jsem Elvíře do ucha, když jsme byly převlečené. „Moc nám to sluší, vidíš?“

Elvíra přikývla, pořád se však tvářila vyděšeně.

„Copak je?“

„Zbije mě, když zakopnu?“ zamumlala.

„Ne, to v žádném případě!“

„Ale mistr mě bil.“

„Já vím. To je hrozný – a lituju, že jsem mu v tom nemohla zabránit. Ale paní Ruby není tak krutá jako Beppo. Jestli na tebe jen zvedne ruku, kopnu ji do břicha, a až se vrátíme ke slečně Gibsonové, narafičím jí do šatů špendlíky,“ zamumlala jsem.

Chtěla jsem ji rozesmát, jenže ona mě vzala vážně. „Opravdu na mě zvedne ruku?“

„Elvíro, prosím tě! Ne. Stokrát ne. Tak už pojď, aby jí nedošla trpělivost.“ Vzala jsem ji za ruku a odvedla doprostřed pokoje.

Paní Ruby se zasmála, když viděla Elvíru v jejím vílím kostýmu a mě v mém červeném principálském sáčku a jezdeckých kalhotách. Uklonila jsem se a Elvíra udělala pukrle.

„Roztomilý,“ řekla paní Ruby. „Tak dobře, dejte se do práce. Ukažte mi kousek svýho vystoupení. Každá na to máte maximálně tři minuty.“

„Začni, Elvíro,“ řekla jsem, protože jsem usoudila, že bude lepší, když to bude mít brzo za sebou.

Bázlivě se rozhlédla po pokoji. „Tady je to moc malý!“ namítla.

„Musíš si nějak poradit, drahoušku. Trochu to pozměň – jen dej pozor na moje sošky!“ strachovala se paní Ruby.

Neměla jsem nejmenší tušení, co si Elvíra připravila, protože jsem byla plně zaměstnaná šitím. Jenže ona nejspíš taky neměla nejmenší tušení, co má dělat. Udělala salto vzad, chodila

po rukou, dělala hvězdy kolem lenošky paní Ruby, ale každý ten akrobatický kousek byl váhavý a trochu nešikovně provedený, a navíc na sebe nenavazovaly dost plynule. Nakonec se uklonila, zamávala a usmála se tak, jak ji to učil Beppo – s vyceněnými zuby. V cirkusu to bylo působivé, ale tady to vypadalo divně.

„Tak dobře, drahoušku, už jsem toho viděla dost,“ řekla paní Ruby ani ne po dvou minutách. „A teď ty, krasojezdkyně. Budeš taky dělat salta? Doufám, že ne.“

„Ne, já vám předvedu něco úplně jinýho. Ale nechcete dát Elvíře ještě jednu šanci? Kdyby byla na pódiu, podala by určitě lepší výkon. Byla úplnou hvězdou Tanglefieldova cirkusu. Lidi chodili z velký dálky, aby ji mohli vidět.“

„To věřím,“ řekla paní Ruby. „Ale ona už se předvedla. Na pódiu jít nemůžeme. Připravuje se tam teď osvětlení a rekvizity. Večer bude kabaret.“ Pohlédla na své zlaté kapesní hodinky. „Tak už radši rychle začni.“

Nevěděla jsem, co dělat. Bála jsem se, že Elvíra svou šanci propásla. A mohla jsem za to sama. Měla jsem na její nácvik dohlédnout. Byla ode mě hloupost čekat, že něco vymyslí sama. Občas jsem zapomínala, že je ještě malá, a navíc tak zdeptaná životem s krutým Beppem, že se málokdy dokázala rozhodnout sama za sebe. Zklamala jsem ji. Nesnesla jsem pohled na to, jak tam teď stála se skloněnou hlavou a obličejem schovaným za zlatými vlasy. Pěsti měla zaťaté a hůlka jí spadla na zem. Její hubené nožičky vypadaly, jako by se měly každou chvíli podlomit.

Měla bych ji zvednout do náruče a odnést odtud – ale musely jsme najít nějaký způsob, jak se uživit. Tohle byla nejlepší příležitost. Kdybych se stala kabaretní hvězdou, vydělávala bych dost na to, abych nás uživila obě. Mohla bych platit nájem, kupovat jídlo a Elvíře občas nějakou tu hračku. Mohla by chodit do školy, naučit se pořádně číst a psát a skamarádit se s holčičkami svého věku. Až by pak přišla domů, láskyplně bych ji přivítala, uvařila jí hrnek kakaa a četla jí. Po večeri bych ji uložila do postele, políbila ji na dobrou noc a odešla do Cavalcade na vystoupení.

Začala jsem tedy se svým číslem.

„Moji milí, pánové a dámy, i vy, prostí lidé i malé děti, jako jsem já, vítejte ve slavném a skvělém kabaretu Cavalcade, smetánce všech kabaretů v téhle zemi i za hranicemi,“ spustila jsem, přecházela po pokoji a rozhazovala rukama.

Paní Ruby se hlučně rozesmála a nalila si víno z červené lahve. To bylo určitě dobré znamení! Usilovně jsem se soustředila a snažila se vydolovat z paměti seznam jmen z plakátu.

„Pojďte se podívat na toho nejmenšího z účinkujících – jenže tenhle mladík, moji milí, je velký svým talentem. Držte si klobouky, pánové – a držte si taky své dámy, protože i když je to střízlík, působí jako magnet i na ty největší krasavice. Je to Bertík záletník, který vám tu zazpívá a zastepuje tak skvěle, že i vaše vlastní nohy budou pod stolem stepovat.

A potom, lidičky, užasnete nad neuvěřitelnou Aramintou, naší exotickou akrobatickou tanečnicí, která upoutá váš zrak svým pružným tělem. Při jejích akrobatických kouscích se vám rozbuší srdce – a bude vám bušit ještě prudčeji, až se na jevišti objeví Sven, ruský polykač mečů. Svenovo mužné kouzlo rozechvěje všechny dívky, a až začne polykat skoro dvoumetrové meče, uvede vás do mdlob –“ Zarazila jsem se, protože paní Ruby se tak zakuckala, až jí do velkého bílého výstřihu steklo několik kapek červeného vína.

„Jste v pořádku, paní Ruby?“ strachovala jsem se. „Elvíro, bouchni paní Ruby do zad!“

„Ne, ne!“ Paní Ruby ji mávnutím ruky odehnala a otřela se vyšíváním bílým kapesníčkem.

Když se vzpamatovala, začala jsem uvádět Petra Perkinse a jeho komické eskapády. Nevěděla jsem přesně, co to ty komické eskapády *jsou*, ale uzavřela jsem svou řeč co nejkomičtějším pádem a paní Ruby se znovu rozesmála.

„Dítě, dítě, ty budeš moje smrt,“ chtěla se a otírala si tentokrát čelo. „Stačí!“

„A nemohla bych ještě uvést Jasmínu Zlatou slavici? Vymyslela jsem tak skvělý uvedení – rýmovaný, aby ještě víc vynikla,“ přemlouvala jsem ji a aniž bych počkala na odpověď, zaklonila jsem hlavu a spustila: „A nakonec – zdá se mi to, nebo nezdá? –“

přichází naše největší hvězda! Až vám zazpívá naše Slavice, spadnete všichni z lavice! Její andělský soprán tak krásně zní, že vás to všechny uzemní!“

Musela jsem zase přestat, protože paní Ruby se tak chechtala, až se svalila na záda na svou lenošku.

„Paní Ruby?“

„Můj Bože, tys mi teda dala!“ zajíkala se smíchy. „Pojď mi pomoci, ležím tu na zádech jako chrobák!“

„Tak se vám moje dramatické schopnosti líběj?“ zeptala jsem se, když jsme ji společně posadily. Ještě že slečna Gibsonová šila tak kvalitně. Paní Ruby napínala švy svého oblečení k prasknutí.

„Naprosto mě okouzly, Hetty-Sapphire-Esmeraldo!“

Elvíra trochu ožila a nadšeně zatleskala. „Tak může Hetty být vaší principálkou, paní Ruby?“ zeptala se.

„V kabaretu nebejvá principál, miláčku. Tady máme konferenciéra,“ poučila ji paní Ruby.

„Jsem teda vaše nová konferenciérka?“ zeptala jsem se a vrhla na ni skoro vítězoslavný pohled.

„Cože? Ale jdi ty, dítě! Jistěže ne!“ odpověděla.

Připadalo mi, jako by se po mně prošla v botách. „Vždyť se vám moje uvádění líbilo! Smála jste se!“ protestovala jsem.

„To je pravda. Tvoje komický kousky jsou k popukání a jsi taky velmi vynalézavá, to uznávám. Ale nemůžeš si přece myslet, že takovej střízlík jako ty by utáhnul celou moji show! Publikum by tě roztrhalo na kusy!“

„Umím udržet na uzdě i to nejdivočejší publikum,“ řekla jsem dotčeně.

„To věřím. Jenže to bylo v malém pojízdném cirkusu. Kolik tam mohlo být lidí v takový deštivý úterý, co? Největš stovka, když jste měli štěstí. A to ještě byli samí venkovský křupani, moc tupý na to, aby se nechali k něčemu vyprovokovat,“ vykládala paní Ruby.

„Nemusíte je urážet. Venkovani jsou stejně chytrý jako nafoukanci z města.“ Připadalo mi, jako by osobně urážela mého Jema.

„Do Cavalcade se vejde dva tisíce diváků – a všichni pilně

choděj do baru. Ukočírovat to po druhý přestávce je obtížný i pro mě, a to v týhle branži dělám už třicet let. Ne, drahouškové, tohle není nic pro vás, bohužel. Ale děkuju vám za to, jak jste mě pobavily. A teď už běžte!“ řekla paní Ruby a nalila do sebe zbytek skleničky.

„Děláte velkou chybu, paní Ruby. Musíte nám dát ještě jednu šanci. Můžeme přijít přes den. Pusťte nás na jeviště a uvidíte sama. Elvíra je teď trochu unavená z dlouhý cesty, ale zejtra bude zářit jako skutečná hvězda, to vám slibuju. A pokud si sednete až do zadní řady svýho báječnýho divadla, uvidíte, jak můj silnej hlas ohluší nejen vás, ale projde skrz zeď až na ulici! A pokud někdo v publiku začne řídit a urážet mě, dokážu ho zkrotit. Jsem krotitelka rozběsněnejch davů!“

„Prosím tě, nezačíněj s tím zase, nebo mi praskne břicho! Koukej, drahoušku, dávám ti zlatou hvězdičku za vytrvalost. Ale můj kabaret rozhodně není místo pro malý holčičky. Konečně, podívejte se samy...“ Naškrábala na papír stručnou poznámku a strčila mi ji do ruky. „Ukažte to v pokladně u hlavního vchodu. Daj vám dvě vstupenky do mojí osobní lóže. Podíváte se dneska na představení a pochopíte to.“

Zvedla se ze své lenošky, narovнала si šaty a vklouzla zpátky do pantoflíčků. Nohy měla trochu nateklé, takže jí z bot malinko přetékaly, ale chodila zlehka jako mladá dívka.

„Tak už utíkejte, miláčkové.“ Vystrčila nás ze svýho pokoje a zavřela za námi dveře.

Stály jsme na chodbě a koukaly na sebe.

„Takže nakonec nebudem kabaretní hvězdy?“ zeptala se Elvíra.

„Myslím, že to ještě není definitivně ztracený,“ odpověděla jsem. „Možná bysme zejtra měly celej den nacvičovat a pak to zkusit ještě jednou.“

„Já jsem nacvičovala, ale stejně mi to nějak nešlo,“ vzdychla Elvíra. „Beppo by mě za to zbil. Možná bys mě *taky* měla zbít, Hetty, a pak by mi to šlo líp.“

„Nesmysl. Já tě nikdy v životě bít nebudu, ty funto,“ ujistila jsem ji a chytila ji za ruku. „Nesmíme to vzdávat, Elvíro. Opravdoví umělci musej nějakou dobu bojovat, než dostanou šanci zazářit v plným lesku.“

Mluvila jsem odvážně, ale byla ve mně malá dušička. Byl to takový šok být odmítnuta. Doteď jsem dokázala přesvědčit každého, aby to se mnou zkusil. Nechali mě prodávat ve stánku na trhu, kde jsem volala z plných plic, abych přilákala zákazníky, až se nakonec polovina dívek ve městě vzájemně předháněla, kdo si u mě koupí můj satén a hedvábí. Převlékla jsem se za mořskou pannu a přemluvila pana Clarendona, aby mě přijal do svých úžasných kuriozit. Vtrhla jsem do maringotky pana Tanglefielda a předváděla jsem se před ním ve svém provizorním kostýmu tak dlouho, až se mi ho podařilo přesvědčit, že budu jeho práci dělat lépe než on. Byla jsem herečkou do morku kostí. Proč to paní Ruby nechtěla vidět? Taková obchodnice tělem i duší musí být chytrá a pěkně mazaná. Jak to, že neodhalila můj potenciál?

Na odpověď jsem přišla sama, když jsme s Elvírou sedly do její lóže a zhlédly celou show. Tohle bylo něco úplně jiného než cirkus. Rozhodně nešlo o nějaké rodinné představení. Elvíra byla jediným dítětem v celé budově. Viděla jsem milenecké páry a taky několik řad samotných dam – i když to asi nebyly skutečné dámy s těmi jejich zmalovanými obličejí a nevázaným smíchem. Přišlo i několik hloučků výbušných mladíků, kteří do sebe strkali a házeli papírky od bonbonů a pomerančovou kůru na ty takzvané dámy. Byli tu starší chlapi, z nichž čpělo pivo jako zkažený parfém. Mnozí z nich byli takoví ti hrubiáni s rudým obličejem a velkým břichem, co si pořád říkají o potíže. A viděla jsem i bohaté hejsky v pláštích, s cylindry a hůlkami, a ti se chovali stejně nevázaně.

Elvíra se v lóži úplně scvrkla, ale já jsem se nahnula přes okraj a zvědavě jsem si všechny prohlížela. Pořád jsem si myslela, že bych je *dokázala* zaujmout. Museli by si ale sednout a utišit se, až zhasne světlo a zdvihne se opona. Neutišili se. Světla sice zhasla a opona se zvedla, jenže oni začali rvát ještě víc. Když na jevišti vstoupila samotná paní Ruby, dělali takový hluk, že jsme si musely zakrýt uši.

Paní Ruby to ovšem vůbec nevyvedlo z míry. Vypadala s tím vosím pasem jako nějaká svůdnice. Doplula doprostřed pódia, zamávala rukama ověšenýma prsteny, zvedla hlavu a oslovila diváky.

„Vítejte, milí uličníci a uličnice!“ řekla a usmála se rty namalovanými jasně rudou rtěnkou. „Přišli jste si vyhodit z kopytka? Tak to jste na tom správném místě. Máme pivo, máme gin pro dámy – a tahle metla lidstva tady dneska večer určitě zmrská jedny i druhý!“

Dav se rozeřval smíchy a Elvíra se mě šeptem zeptala: „Jak to myslí, Hetty?“

Sama jsem tomu pořádně nerozuměla.

„Vítejte v kabaretu Cavalcade, naši milí hosté!“ pokračovala paní Ruby. „Pohodlně se usadte v mejch sametovejch křeslech – hmm, to bude něco! – a natáhněte si pohodlně nohy, protože vás čeká nezapomenutelná večer. K baru můžete chodit tak často, jak je jen libo, a přisypávat penízky do mýho měšce – no ano, to se mi líbí – a při tom obdivovat hvězdy mý úžasný show. Konferenciérem, kterej je dneska všechny uvede, je můj milovaněj kluk, pan Samson Ruby!“

„V tom představení bude hrát její malej kluk?“ podivila se Elvíra. „Tak proč bysme tam nemohly hrát i *my*?“

Nebyl to však žádný malý chlapec a později jsem zjistila, že nebyl ani jejím dítětem – spíš jejím milencem, přestože byl mnohem mladší než ona. Byl to urostlý mladý muž, skoro dvoumetrový obr s širokými rameny a velice umíněnou bradou, která jakoby protířečila jeho hejskovskému zjevu. Měl dlouhé vlnité vlasy a pečlivě navoskovaný knírek. K tomu bílou košili zdobenou volánky, červený smoking a kalhoty tak těsné, až jsem se divila, že se vůbec může posadit. Svůj dlouhý doutník držel afektovaně vysoko ve vzduchu.

Z publika se ozval nadšený pískot, hlavně z jeho ženské části. Předváděl se před nimi, jak mohl: producíroval se po pódiu, ukazoval na některé z nich, a jednu divačku dokonce pozval nahoru a dělal, jako by ji hypnotizoval svými kapesními hodinkami. Sugestivně pohyboval obočím a dělal narážky na paní Ruby.

„Ten chlap dělá blbosti,“ ušklíbla se Elvíra.

„To jo,“ souhlasila jsem. „Asi jsme udělaly chybu, Elvírko. Já už taky nechci bejt kabaretní hvězdou. Jsem *ráda*, že nás paní Ruby odmítla. Až tenhle hejsk Samson dokváká ty svý nesmysly, zmizíme.“

„Konec s legráckama,“ ozval se najednou Samson Ruby. „Měl bych se začít věnovat své práci.“

„Měla by to být *tvaje* práce,“ poznamenala Elvíra.

„Jdeme, Elvíro. Pojď,“ řekla jsem a chytila ji za ruku. V té tmě jsme musely jít s rukama nataženýma před sebou, abychom našly dveře lóže.

„Je mi velkým potěšením představit prvního z dnešních účinkujících. Je to malej chlapík s obrovským srdcem a nejrychlejšíma nohama, jaký kdy chodily po tomhle pódiu. Dámy a pánové – pokud tady nějaký takový jsou –, prosím o potlesk pro Bertíka záletníka, naše kapesní princátka.“

„Hetty? Ty nejdeš?“ sykla na mě Elvíra.

„Počkej chvíličku,“ odpověděla jsem.

Sledovala jsem, jak na jeviště přitancil drobný mladík a zamával ve vzduchu slamákem. Míhal nohama tak rychle, že byly vidět skoro rozmazaně. Vlasy měl připláclé k hlavě pomádou, oči obtažené černou tužkou a tváře zvýrazněné tvářenkou. Poznala jsem ho okamžitě – dokonce i v tomhle podivném převleku. Opravdu to byl můj Bertie!

4

PŘIVÍTAL HO BOUŘLIVÝ APLAUS. Bertie vyhodil klo-
bouk vysoko do vzduchu a usmál se od ucha k uchu. Tenhle
úsměv jsem tak dobře znala!

Když mě pan Buchanan vyhodil ze služby, ani jsem se s ním
nerozloučila. Snažila jsem se ho sice najít, ale brzo jsem to
vzdala. Namlouvala jsem totiž sama sobě, že se zajímal spíš
o jiné dívky, hlavně o jednu prodavačku z nedalekého obchodu
s látkami. Říkala jsem si, že na mě určitě brzo zapomene.

Možná to byla pravda. Já jsem však na něj nezapomněla.
Najednou mi došlo, že mi vlastně moc scházel. Bylo tak zvláštní
vidět ho teď předvádět se na jevišti. Tančil v neuvěřitelném
rytmu a k tomu zpíval legrační písničku s chytlavou melodií:

*„Já jmenuju se Bertík a bejvám samej žertík,
rád se slečnama flirtuju, když chytám lelky!
Přitulím se k nim, ručku políbím.
Tahle prima hra
ale háček m-á-á-á-á-á:
já malej jsem a ony zase VELKÝ!“*

Jak zpíval, přišustila na jeviště řada krásných a velmi vysokých tanečnic. Měly na sobě šarlatově červené šaty, které hodně odhalovaly jejich pěkně tvarované nohy v bílých kozinkových kozačkách na vysokém podpatku. Napadlo mě, že to budou tanečnice z jiného čísla, ale Bertieho doplňovaly perfektně.

Mrkal na ně, zubil se a smekal svůj slamák, přestože jim sahal sotva po prsa. Zkoušel s jednou z nich tančit valčík, což působilo velmi komicky. Ještě směšnější bylo, když se pokusil jinou z nich políbit – musel k jejím rtům vyskočit. Nohy se mu z té námahy roztráslly.

Tančil hladce a perfektně držel rytmus. Vypadalo to, jako by na jevišti vyrostl. Bylo těžké představit si ho teď v té pruhované řeznické zástěře, jak žongluje s párky a kotletami.

„Je to ten *tvůj* Bertie?“ zeptala se potichu Elvíra.

„Ano, je,“ odpověděla jsem pyšně, přestože on už na mě asi dávno zapomněl. Byl to ten samý Bertie, a přitom teď byl tak jiný. Stala se z něj opravdová kabaretní hvězda. Zato já jsem byla úplná nula. Paní Ruby mě odmítla a teď jsem pochopila proč. Moje dětské žvatlání by tohle publikum vůbec nezaujalo.

Byla jsem na sebe náramně pyšná, když jsem byla principálkou Tanglefieldova pojízdného cirkusu, jenže teď mi došlo, že jsem byla jen dětskou hvězdičkou v podřadné show. Rozhodně jsem se nemohla srovnávat s Bertiem. Najednou mi připadalo, že jsem selhala ve všem, co jsem kdy dělala. Byla jsem špatná služka, lajdácká a hádavá. Prodávat na trhu mi docela šlo, ovšem tam jsem byla jen chvíli. V Kuriozitách pana Clarendona jsem byla docela slušnou atrakcí, ale ležet na písku a předstírat, že jsem mořská panna, není žádné umění.

Jsi dítě Satanovo, Hetty Featherová. V životě z tebe nic nebude!

Měla snad vrchní sestra Bottomlyová nakonec pravdu?

Sklonila jsem hlavu a snažila se překonat pláč.

„Hetty?“ zašeptala nervózně Elvíra. „Co se stalo? Není ti špatně?“

Popotáhla jsem. „Nic mi není.“

„Tobě se to Bertíkovo číslo nelíbí?“

„Myslím, že má opravdovej talent.“

„Škoda že *já* nemám takovej talent,“ vzdychla Elvíra. „Už nejsem žádný zázračný dítě, víd?“

„Ale ano, jsi.“

„Paní Ruby si myslí, že jsem úplný nemešlo.“

„To bylo jen tím, žes málo zkoušela,“ uklidňovala jsem ji. „Nemešlo jsem spíš *já*. Neumím žádný akrobatický kousky, neumím zpívat, neumím tančit, a teď už dokonce nemůžu ani uvádět vystoupení – aspoň ne pro takovýhle divoký publikum.“

„To je nesmysl, Hetty,“ řekla Elvíra rozhodně. „Ty umíš všechno!“

Řekla to s takovou jistotou, že mi tím zlepšila náladu. Nemám žádný důvod k obavám a sebelítosti. Teď se nemůžu vzdát. Musím se postarat o Elvíru. Možná *přijdu* na nějaký způsob, jak z nás udělat kabaretní hvězdy.

Bedlivě jsem sledovala všechna další představení. Měla jsem pravdu. Ty urostlé dívky byly tanečnice a všechny vysoko vyhazovaly dlouhé nohy jako řada panenek vystřižených z papíru. Tanečnice jsem být nemohla – i *já* bych jim byla někam pod prsa.

Petr Perkins byl komik. Měl na sobě tvídový oblek a k němu buřinku usazenou na temeni hlavy. Polovině jeho vtípů jsem vůbec nerozuměla, ale divákům se zřejmě líbil, protože se smáli. Ani komik jsem být nemohla, protože jsem neznala ty správné vtipy, abych dokázala pobavit tenhle druh obecnstva.

Signor Olivelli, mistr italské opery, byl nesmírně tlustý, nesmírně starý a nesmírně plešatý. Vypadalo to, že operním zpěvákem musel být už hodně, hodně dávno. Čekala jsem, že bude mít roztrěsený a nakřáplý hlas, ale kupodivu zněl pořád neuvěřitelně silně. Jeho vystoupení bylo plné energie: mával rukama a zakláněl plešatou hlavu, takže bylo vidět, jak se mu třese brada. Nepřipadalo mi, že by diváci byli nějakí znalci opery, a přesto si s ním při známých pasážích zpívali „la-la-la“. Několik chlapů se ho dokonce snažilo napodobit. Doufala jsem, že je příliš pohlčen svým výkonem, než aby si toho všiml. No... operu jsem rozhodně zpívat nemohla.

Následovala Araminta, exotická akrobatická tanečnice. I ona měla kraťoučné šaty, a dokonce neměla ani punčochy, které by

jí zakrývaly nohy. Vyhazovala je tak vysoko do vzduchu, až se kolenem dotýkala svého napudrovaného nosu. Bylo mi jasné, že *tohle* bych nezvládla.

„Ty bys to dokázala, Elvíro?“ zeptala jsem se, protože jsem věděla, jak je ohebná.

„To by mě museli hodně ohýbat, a to by bolelo,“ odpověděla. „Ale zkusím to, když budeš chtít, Hetty.“

Araminta se pak zaklonila do mostu a chodila jako krab.

„Tohle *umíš*, Elvíro. Viděla jsem tě nejmíň stokrát!“

Araminta takhle došla na malý stupínek. Tam se ohnula ještě víc – až jí hlava vykoukla mezi nohama, což působilo hodně zvláštně a znepokojivě. Roztočila se jako nějaká bizarní káča – a obecnstvo pištělo.

„Tak *tohle* bych nedokázala!“ řekla Elvíra.

„Já bych ani nechtěla, abys to dělala. Vypadá odporně, když je takhle zkroucená do uzlu.“

Potom přišel břichomluvec Benjamin Apple s malým Pipem. Malý Pip byl bizarní panenka s růžovým obličejem, červenými tvářemi a velkou čtverhrannou pusou. Seděl panu Appleovi na klíně a mluvil zvláštním pisklavým hláskem.

„To je opravdickej chlapeček?“ zeptala se Elvíra.

„Ne, to je panenka.“

„Vždyť mluví! Panenky *neumějí* mluvit – ani Maybelle.“

„Já myslím, že on ve skutečnosti nemluví. Ten chlápek mluví za něj.“

„On přece vůbec nehejbá pusou!“

„Já bych řekla, že jo, ale my jsme moc daleko na to, abysme to viděly.“

„Ba ne, já myslím, že malej Pip je opravdickej chlapeček, jenom hodně malej. Moc se mi líbí!“ prohlásila Elvíra.

Najednou mě napadlo, že bychom s Elvírou mohly předvést číslo, při kterém bychom *předstíraly* břichomluvectví. Seděla bych na židli a Elvíru měla na klíně. Dělala bych, že to je moje panenka, a poplácávala bych ji po zádech ve chvílích, kdy by měla odpovídat. S těma jejíma modrýma očima a dlouhými blondatými vlásky by z ní byla dost přesvědčivá panenka.

Přepadlo mě vzrušení. No ano, *tohle* byl opravdu originální

nápad! Paní Ruby bude mít hned po Benjaminu Appleovi a malém Pipovi novinku. Tenhle trik se v cirkusu používal docela často – skuteční akrobati předvedli své kousky a po nich vklopýtali do manéže klauni Číno a Beppo a napodobovali je – jen s tím rozdílem, že to vždycky zkazili.

„Mám nápad!“ pošeptala jsem Elvíře do ucha.

S obavami na mě pohlédla. Nejspíš měla plné právo mít teď z mých nápadů obavy, ale naštěstí neprotestovala. Jen se o mě opřela. Za chvíli jí hlava poklesla, a než začala přestávka, spala jako zabitá.

Všichni odešli do baru dát si něco k pití nebo k jídlu. Já jsem nemohla, protože na mně ležela Elvíra. Měla jsem žízeň a v břiše mi kručelo hlady, protože jsem nevečeřela.

Myslela jsem, že si jednoduše budu muset nechat zajít chuť, ale vtom se otevřely dveře lóže. Vstoupil kudrnatý číšník v dlouhé bílé zástěře nesoucí stříbrný podnos. Stál na něm džbánek, dvě sklenice a talíř s malými zákusky.

„Citronáda a paštičky s ústřicemi, pozornost od paní Ruby,“ řekl a postavil tác na stoleček u zdi lóže.

„Můj Bože!“ Úplně jsem zapoměla na Elvíru a vyskočila jsem. Sesunula se na stranu a začala si ospale mnout oči. Vypadala vyděšeně. „Koukej, Elvírko, paní Ruby nám připravila hostinu!“

„Co to je?“ Elvíra si podezřívavě přičichla k paštičkám. „To je maso? Není koňský, že ne?“

V cirkusu kdysi nevědomky snědla guláš z koňského masa, a když se to pak dozvěděla, měla z toho šok.

„Ne, tohle jsou paštičky s ústřicema! Četla jsem o ústřicích v knížkách. Je to pochoutka, která se podává na hostinách,“ vysvětlovala jsem.

„Já myslím, že mi nechutnaj,“ řekla Elvíra.

„Tím líp pro mě,“ zasmála jsem se a zakousla se do paštičky. „Hmm, mňam! No tak, Elvíro, aspoň si kousni.“

Jedly jsme a pily citronádu z čerstvě vymačkaných citronů a oslazenou cukrem, aby nebyla příliš kyselá.

Asi za pět minut se číšník vrátil, aby tác odnesl. „Kdybyste potřebovaly jít na toaletu, paní Ruby vám vzkazuje, že můžete použít její soukromou na konci chodby,“ zamumlal mi do ucha.